

DECEMBER 2010
LETO 26, ŠT. 12



REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

VODE POČITKA

... k vodam počitka me vodi. Mojo dušo poživlja ...



ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854, ISSN (spletna izdaja): 1855-8862, UDK: 774.419.74

Našli boste počitek svojim dušam.

(Matejev evangeliј 11,29)



»Božič je čas, ko se ljudje
vseh religij srečajo, da
počastijo Jezusa
Kristusa.«

Bart Simpson

IZ UREDNIKOVE SKRINJE	3
EVANGELIJSKI NAMIG BOG SE JE RODIL V BETLEHEMU, DA VSI DRUGI BOGOVI UMREJO	4
POGRNJENA MIZA RESNICA O BOŽIČU (DR. DANIEL BRKIČ)	5
SKRITI ZAKLADI BLAGOR ČISTIM V SRCU (DR. SELWYN HUGHES)	8
GOSPODOVA TOLAŽBA PRIČAKOVANJA NASPROTI STVARNOSTI (PAUL DAVID TRIPP)	10
ENA ČREDA, EN PASTIR ČLOVEK ŽELI BITI PREVARAN! (LUDWIG SCHNEIDER)	13
PRAVE STEZE IZGUBLJENO NEDOLŽNOST SE LAHKO OBNOVI (GRANTLEY MORRIS)	14
POŽIVITEV DUŠE OHRANI SPOŠTOVANJE V SVOJEM ZAKONU (SANDRA P. ALDRICH)	17
GOSPODOVA DOBROTA ZNAVSTVENIKI IN NJIHOVO ISKANJE RESNICE O BOGU (JENNIFER HARRIS)	18
OLJE MAZILJENJA RESNICA O ŽENSKAH V CERKVENIH SLUŽBAH (DON IN RUTH ROUSU)	22
BESEDE MODRIH DREVO SMRTI IN DREVO ŽIVLJENJA (NORBERT LIETH)	25
NA ZELENIH PAŠNIKIH NAJBOLJE IZKORISTITE VSAKO PRILožNOST (MAG. GARY CARLSON)	26
GOSPOD JE MOJ PASTIR PRIPOVED ZA OTROKE: HRAST IN NJEGOV SINKO (MIRA GRAHEK)	28

PRIČUJOČA REVIJA
NADALJUJE KONTINUITETO
OZNANIL EVANGELIJSKE
CERKVE "DOBREGA
PASTIRJA" NOVO MESTO, KI
SO IZHAJALA OD LETA 1984.

V LETU 2008 SO SKUPAJ S
PRENOVLJENO PODOBO
DOBILA TUDI NOVO IME, IN
SICER **VODE POČITKA**.





Bog je na naši strani! – Kaj to pomeni?

Bog je na moji strani! To pomeni, da lahko živim kot ptiček na veji! Ptički sicer ne živijo samo na vejah, veliko svojega časa preletijo. Če pa veliko letijo, pomeni, da imajo veliko opravkov. Veliko opravkov pomeni, da imajo veliko skrbi. Ampak izgledajo pa tako brezskrbni, ko jih opazujemo, ko sedijo na vejah. Resnice temne plati njihovega notranjega doživljanja morda ne bomo nikoli izvedeli. Lahko, da so traumirani spričo njihove krute usode, ki je ne poznamo, lahko da so potlačili svoja težka čustva, lahko da kdaj pa kdaj kakšen ptiček tudi obupa. Ne vemo. Ostaja skrivnost. Vendar zagotovo pa drži, da je Bog na njihovi strani (prim. Mt 6,26; Mt 8,20; Lk 12,6). Kako da ne, saj je vsak povprečen ptiček videl več sveta kot ga bo videl povprečen prebivalec evropske Slovenije. Povprečen škorec ali ščinkavec vsako leto obiše lepote evropskega Sredozemlja, tudi Egipta in Tunizije, pa Maroka in Alžirije, tisti bolj pobožni izmed ptičjih vrst pa se odločijo za turizem na Bližnjem vzhodu. Še posebej sem ljubosumen do kmečkih lastovic, ki letno dopustujejo v podsaharski Afriki, v Nigeriji, Zambiji ali Kamerunu, štorkele pa po trenutnem navdihu obišejo še Južnoafriško republiko. Če to ni blagoslov, da si lahko privoščiš vsakoletne počitnice v Indiji ali Pakistanu, kot to počnejo ptički iz vrst malih muharjev! Kaj pa lahko rečemo o pri nas najbolj razširjeni vrabcih, ki ostanejo čez zimo kar doma? Da so izredno blagoslovljeni. Kako jim uspe po največji zimi najti dovolj hrane in preživeti, je čudež!

Bog je na naši strani! To pomeni, da lahko skačemo od veselja! Rekreativna je ena bistvenih potreb sodobnega človeka. Redna vadba znižuje krvni tlak, zmanjšuje holesterol ter vzdržuje zdravo težo – to pa so glavni razlogi za nastanek srčnih bolezni. Rekreativna v veliki meri zmanjšuje nevarnost za nastanek raka, diabetesa in artritisa. Skakanje od veselja je ena od oblik telovadbe, ki jo svetovna zdravstvena organizacija sicer posebej ne izpostavlja, je pa univerzalen način rekreacije, primeren za vse generacije. Ne zahteva dodatne vadbene

opreme, niti najema posebnih prostorov. Priporoča se, da se skakanje od veselja izvaja 3 krat dnevno po 8 ur, pri tem je potrebno paziti, da tisti, ki imajo težave s hrbtenico, začnejo z manjšim številom intervalov, in sicer 1 krat tedensko po 7 dni. Ta način telesne vadbe priporoča tudi Sveto pismo (prim. Iz 35,6; Mdr 19,9). Če bi vaša pretirana vadba po metodi skakanja od veselja motila sosede in ogrožala druge ljudi, jim sporočite, da naj se ti posvetujejo z zdravnikom ali s farmacevtom!

Bog je na vaši strani! To pomeni, da lahko rečete bobu bob in popu pop! Dobra komunikacija je pot do uspeha na vseh področjih življenja. Kvaliteten pogovor je odvisen od tega, ali veste, kaj želite povedati, ali ste jasni in ali se izogibate dvoumnim besedam ter če uporabljate dejstva in čustva. Drug sklop dejavnikov za uspešno komunikacijo pa predstavlja vaš odnos do sogovornika: ali ga pozorno poslušate, ali spremljate njegovo neverbalno komunikacijo in ali sproti preverjate, če vas govornik sploh razume. Vaš pogovor mora zato biti jasen, temeljiti mora na dejstvih, uporabljati morate čustva – bodite odločni in recite bobu bob! Sogovornika morate spoštovati in ga ne smete soditi po videzu in okusu njegovih pogledov – ne bodite kratkovidni, ampak modri in recite bobu bob! V govoru bodite pošteni do poslušalca in ne manipulirajte z njegovimi slabostmi ali s svojimi prednostmi – recite bobu bob!

Ali ste vedeli, da ima bob tršo lupino od fižola, je bolj grenak in se kuha dlje od fižola? Potem, ko je v Evropo prišel fižol, se je bobu slabo pisalo, čeprav je veliko lažje prebavljiv od fižola, pa tudi od graha in leče. Pri bobu lahko jemo sveže mlade stroke, sveža zrna in posušeno zrnje. Bob je eden izmed najboljših virov rastlinskih beljakovin (posušen celo 24 odstotkov), prav tako mineralov, zlasti fosforja, kalcija in železa, ter vitamina B. Zato ne pustite, da bi kakšen snob metal ob steno bob ali da bi kateri dušebrižni pop sedel v kot, poslušal pop ter zmrduje gledal bob, zgolj zato ker ne najde svojih zob – odločno se postavite po robu in recite bobu bob in popu pop, saj je na vaši strani sam Gospod (prim. Ps 119,160; Jn 8,32).



Peter Golob,
doktorski študent na
Teološki fakulteti v
Ljubljani in urednik
revije Vode počitka

Bog je na tvoji strani. To pomeni, da ti je sekira padla v med, da se vedno počutiš kot v cvetu let; da ti duša poje od veselja, da na tvoji poti ne manjka zelenja; da se ti je nasmehnila sreča, da usoda tvoja ne ostane boleča; da ti za muhe ljudske ni mar, da v radost diši ti Božji dar; da si vragu izpulil rep, da ti je smrt zadnja skrb in se težavam smeješ v brk; da si ostal zvest in boš dobil veliko v pest. In da se epilog tej glasi drami, da je Bog na tvoji strani. In to božično sporočilo bodi moje tvoje novoletno voščilo!

Peter Golob



dr. Daniel Brkič,
evangelijski duhovnik iz
Novega mesta,
superintendent
Evangelijske binkoštna
Cerkve v Sloveniji in
profesor na
protestantski Teološki
fakulteti v Zagrebu

Bog se je rodil v Betlehemu, da vsi drugi bogovi umrejo

Kristjani ne živimo v neki naravni – primitivni religiji. Bog se nam je razodel. To je temeljna razlika med biblijskim Bogom in nebiblijskimi bogovi. Nismo si mi izmislili takšnega Boga, ker si nismo znali razložiti naravnih pojavov, ampak smo ga srečali skozi osebno izkustvo Abrahama, očakov, prerokov, zaveze ..., dokler nam končno ni spregovoril po Sinu. Učlovečil se je. **Bog se je rodil v Betlehemu, da vsi drugi bogovi umrejo.**

Gre za božansko revolucijo. Za prvi božič se rodi jokajoče, smrkavo, polulano dete, da za vedno umrejo vse fantazije in zamisli o božanstvih, ki se dvigujejo nad človeka. Da umrejo vsi svetohlinski apetiti po izpolnjevanju postave. Da umrejo vsi strahovi pred bogovi. Da umrejo vsi človeški ponaredki bogov.

Takšnega človeškega Boga pa je težko sprejeti. To, da je Bog v Kristusu postal človek, najnižji možni človek, rojen v družini siromakov, brez dohodkov in brez družbenega statusa, je novica. Pred nami je dete, ki beži pred tedanjo Herodovo policijo. Kasneje pa ima zelo majhno skupino pristašev, nakar ga končno aretirajo kot zločinca in ga obesijo na križ. Kakšna sramota! Za Jude je to prekletstvo, ker visi na križu, za pogane pa nespamet, ker njihovi bogovi ne umirajo tako. Na križu še sam sebi ne more pomagati, kako bo potem nam? »Če si res Božji Sin, stopi s križa!« A edino tak Bog lahko odrešuje, osvobaja in nas prerodi. Od takrat gredo v pekel samo tisti, ki hočejo iti tja, a ne pozabimo, da so celo pogubljeni bolečina Božje ljubezni.

In ker je krščanski Bog tak, moram v vsakem smrkavem otroku, v vsakem umazanem beraču, v vsakem bolniku, v vsakem tujcu, v vsakem drugače verujočem ali neverujočem in celo v sovražniku prepoznati Boga. Božični evangelij je tako člo-

veški zato, da me znova ne zavede zanos nad lepo sliko, zlatim kipom, ritualom, orgelsko glasbo, gotsko katedralo, nebeško silo, čudežem, prerokbo ..., kajti prava Božja slika ob meni je človek. Vsak sistem brez človeka postane posel, zaslužek, struktura, ideologija, religija, manipulacija, demagogija ...

Božič nam sporoča, da ni Boga brez človeka, niti človeka brez Boga. Da ni stare zaveze brez nove zaveze, niti nove zaveze brez stare zaveze. Da ni razuma brez vere, niti vere brez razuma. Da ni krščanstva brez odprtosti do drugega in drugačnega, kajti tudi Bog živi v drugosti, kar je skrivnost Svete Trojice, a s tem ne izgubi svoje božanskosti. Ni zaprt sam v sebi, ampak je Bog ljubečih odnosov.

Božja radikalna božična drugačnost je s svojim učlovečenjem dvignila krščanstvo nad vse religije, kajti Kristus ni samo Božji odposlanec ali prerok, ampak pravi Bog od pravega Boga.

Bojim se, da krščanstvo spet postaja religija. S svojimi neciviliziranimi vrednotami se vračamo v začetni, prvotni svet pradaavnine, v svet (naravne) religije še pred oblikovanjem civilizacij. Krščanstvo je izstopilo iz sebe in se staplja z vsem ter prevzema lastnosti vseh, zato kot mešanica vsega postaja ranljivo, slabotno in bolno.

Na začetku je bilo krščanstvo mešanica krščanstva in poganstva, današnje krščanstvo pa fabricira mešanico vseh religij, psihoanalize, športa, alternativ »new aga« ... Krščanstvo postaja sekularizirano, okuženo z nemoralnimi škandali, s hedonizmom, konzumizmom in celo s tajkunizacijo. V duhu relativizma postajamo čudna in smešna pošast »krščanskih ateistov«, pred katero vsi bežijo. Krščanstvo je izgubilo svojo moč in sporočilo. Je v največji krizi vseh časov. Ker je stanje zastrašujoče, se urgentno vrnimo k prvobitnemu božiču, k človeku.

Dr. Daniel Brkič



Homilija

Resnica o božiču

(Dr. Daniel Brkič)

V povezavi z resnico o božiču srečamo posameznike, ki so do božiča zelo kritični, zato ga nočejo niti omeniti. Trdijo, da je to poganski praznik, brez da bi vedeli, za kaj gre. Običajno so ti isti ljudje ekstremni tudi do ostalih resnic Svetega pisma. Radi se pohvalijo s tem, da nimajo božiča. Možno je, da kak luteran, adventist, binkoštnik, rimokatolik, baptist ali pa jehovec božiča nima, vendar tak pozablja, **da kristjani božič imamo.**

Praznovanje 25. decembra kot dneva je bil sprva res poganski praznik in se takrat božič kot tak sploh ni omenjal, a so zgodnji kristjani prav zaradi tega 25. december spremenili v krščanski praznik in mu dali nov, krščanski predznak. Pogani imajo vsak dan kak praznik, toda resnični kristjani raje vsak dan slavimo Boga. Dilema, ali je pravi božič 25. decembra ali pa 7. januarja ali pa kak drug dan, ni dokaz, da se božič ne bi praznoval. Datumski zamik med vzhodno in zahodno Cerkvijo je le zaradi uvedbe gregorijanskega koledarja.

Kdor vztraja pri tem, da je božič poganski praznik, ne bi smel imeti niti nedelje kot Gospodovega dne. Kajti tudi **nedelja je poganskega izvora** in je »dan sonca«, kar je v angleški besedi še vedno ohranjeno – »Sunday«. **Pa kljub temu to ne pomeni, da ob nedeljah slavimo in obožujemo sonce kot božanstvo.** Ime sobota prihaja iz besede *Saturn*, kar je angleški jezik ohranil, vendar to ne pomeni, da zato ob sobotah slavimo planet Saturn, kot bi to počeli pogani. Ime za mesec januar pa prihaja od rimskega boga Janusa. Takšne primerjave gredo lahko v nedogled, nerazumni in neduhovni fundamentalisti pa zelo radi o tem razpravljajo. Očitno jim nikoli ne zmanjka neproduktivnih tem, namesto da bi raje govorili o Jezusu.

Naslednji očitek fanatičnih ekstremistov glede božiča je, da beseda božič pomeni »majhen Bog«. Nekateri slovanski jeziki imajo, za razliko od ostalih jezikov, v svoji etimologiji skrito idejo »majhnega Boga«. Na primer, angleščina to imenuje Christmas, nemščina Weihnachten, drugi spet Noël ..., v bistvu pa gre pri Slovanih celo za teološko resnico, kajti **Sveto pismo**

naglašča učlovečenje Boga kot druge Božje osebe v Otroku Jezusu, rojenem po devici Mariji. Božič je dan, ko se je veliki Bog učlovečil in postal majhen človek. In vsak duh, ki tega ne priznava, je od hudega, nas poučuje apostol Janez.

Nadalje, nepoučeni verniki očitajo, da v Svetem pismu nikjer ne piše, naj praznujemo in se spominjamo Jezusovega rojstva. Tako plitko razmišljanje ni vredno razlage, razen vprašanja, ali ti isti verniki živijo v vsem tako, kot jih uči Sveto pismo, posebno glede sadu Duha, torej ljubezni?

Res je, da Sveto pismo praznovanja božiča ne omenja. A ga niti ne more, kajti kristjani so praznovali božič že dosti prej, preden je bila Nova zaveza sestavljena. O tem bom spregovoril kasneje. Pa tudi sicer imamo v Svetem pismu opise praznikov, ki so jih Judje praznovali, čeprav jim Gospod Bog tega ni zapovedal. V Esterini knjigi 9,18-19 beremo o takšnem prazniku z imenom »purim«, pa ni nikjer omenjeno, da se Bog s tem ni strinjal ali pa da mu to ni bilo všeč.

Takole pravi zapis: »Judje v Suzah pa so se zbrali trinajstega in štirinajstega dne ter počivali petnajstega dne. In ta dan so napravili za dan gostije in veselja. Zato imajo podeželski Judje, ki prebivajo v mestih brez obzidja, štirinajsti dan meseca adárja za dan veselja in gostije ter za praznik, ko drug drugemu pošiljajo darove.« (Mimogrede, Esterina knjiga je svetopisemska knjiga, čeprav v njej ni niti enkrat omenjeno ime »Bog«.) Beseda »purim« izhaja iz perzijsčine in pomeni »vreči žreb«. Haman je vrgel žreb, da bi določil najboljši čas za napad, a se to ni izkazalo kot učinkovito. Purimovo sporočilo se glasi, da prihodnost določa Bog, ne pa človek ali usoda. Judje kljub temu, da »purim« ni zapovedan od Boga, verjamejo, da bodo v Mesijevi dobi odpravljeni vsi prazniki in celo sobota kot šabat, razen purima. V navadi je, da se v teh dneh otroci in odrasli oblečejo v maskare in uprizorijo káko parodijo kot igro ter s skeči hodijo od hiše do hiše, pijejo opojne pijače in se jim je dovoljeno celo preobleči v predstavnika nasprotnega spola. Praznovanje »purima« je dokaz, kako malo poznamo ozadje Svetega pisma in kako hitri smo za svoje fanatične zaključke.

Tudi v Novi zavezi imamo zapisan praznik, ki ni bil ustanovljen in zapovedan od Gospoda, ampak sega v čas



Makabejcev, a ga Jezus ni ignoriral, ampak je pri tem prazniku celo sodeloval. V apokrifni knjigi Makabejcev beremo o nastanku tega praznika: »Juda (Makabejec), njegovi bratje in vsa izraelska skupnost so sklenili, da bodo vsako leto ob istem času, začeni s petindvajsetim dnevom meseca kisléva, z osemdnevnim praznovanjem slavili posvetitev oltarja, in sicer z veseljem in radostjo.« (1 Mak 4,59)

Evangelist Janez pa s svojo izjavo dokazuje, da so Judje ta praznik ohranili, ko pravi: »Takrat so v Jeruzalemu obhajali praznik tempeljskega posvečenja. Bilo je pozimi. Jezus je hodil v templju gor in dol po Salomonovem stebrišču.« (Jn 10,22-23) Isti praznik praznujejo tudi danes, in sicer kot judovski zimski praznik luči, imenovan »hanuká«, kar pomeni »posvetitev«.

Za kakšen praznik gre? Naglašam, da tudi tega praznika ni zapovedal Gospod Bog, ampak **ga je leta 165 pred Kristusom ustanovil Juda Makabejec**, ki je premagal Selevkide, potem ko je Antioh Epifan onečastil tempelj, Grki pa so Judom vsilil helensko vero. Antioh Epifan je Jude toliko onečastil, da jim je prepovedal praznovanje sobote in obrezo ter jih prisilil, da so v hramu darovali celo svinjsko kri. Skupinica Makabejcev je vnovič posvetila oltar templja za judovsko bogoslužje in prižgala »menoro«, sedmeroramni svečnik. Judje od takrat postavljajo na okna svetilke, ki označujejo prihod Mesijeve svetlobe (kot npr. danes »Luč miru iz Betlehema«), poleg tega pa še na veliko kvartopirijo in poskušajo srečo z vrtavko, otrokom pa darujejo denar (hanuka gelt).

Ob vsem tem se bralec Svetega pisma lahko sprašuje, kako to, da je Jezus kljub temu aktivno sodeloval pri tem prazniku in da je tudi ta zapis del navdihnjene Božje Besede?

Naglašam, da Jezus ni bil obremenjen z ozkimi stereotipi in bi zagotovo danes v praznovanju božiča sodeloval. Tudi pred Mojzesom je bilo veliko starih poganskih templjev, ki so imeli »najsvetejšo sobo«, v katero je lahko vstopil samo veliki duhovnik, svečenik. Pa vseeno najdemo podobno prakso pri Judih, vendar se razlikuje v bistvenem – v služenju Gospodu Bogu (Jahveju), ne pa idolom. **Pomemben je torej namen.** Tudi pogani so imeli tempelj, duhovnike, duhovniška oblačila, kadila in tudi oni so žrtvovali daritvene živali. **Bog vedno transformira staro v novo.** Navsezadnje, če ne bi bilo

rojstva Jezusa Kristusa, ne bi bilo niti krščanskega božiča.

Poglejmo, zakaj vsa krščanska Cerkev, razen psevdokrščanskih sekt, praznuje božič. Evangelist Luka pravi, da je bil Kristus rojen ob popisovanju, ki ga je izvedel Kvirinij, cesarski namestnik v Siriji (2,2). Rimljani so bili zelo gospodarni. Za izpolnjevanje državljanjskih dolžnosti niso določili časa, ko je bilo na polju največ dela, temveč ko je bilo glavno delo končano. To je bilo pozno jeseni, zato je bilo popisovanje najverjetneje v času palestinske zime. Tako je mogoče, da se je Kristus rodil pozimi, ne vemo pa, če se je to zgodilo prav 25. decembra. Tega seveda ne moremo razbrati niti iz Lukovega evangelija, kar pa sploh ni bistveno. So ljudje, ki so rojeni 29. februarja, v prestopnem letu, a vseeno imajo in praznujejo svoj rojstni dan. **Ni pomembno, kdaj se je rodil Odrešenik sveta, ampak je pomembno, da se je rodil. Zato ima resnični kristjan božič vsak dan.**

Pri tem pa nam lahko pomagajo stara, preverjena izročila Cerkve in patristov. Najstarejši zapis o tem je iz leta 336. To je poročilo v koledarju Furija Filokala, v katerem piše: »VIII. Kolendae Ianuarii natus Christus in Betleem Iudea«, kar pomeni **»Osmi dan pred prvim januarjem je bil Kristus rojen v Betlehemu v Judeji«.** Ta zapis ni dokaz točnega datuma Jezusovega rojstva, je pa dokaz, da je zgodnja Cerkev božič kot tak poznala, ga omenjala in ga praznovala ter omenjeni datum sprejela kot krščanski praznik.

Nasprotniki božiča pravijo, da v Novi zavezi nikjer ne beremo o praznovanju božiča. Res je, vendar kristjani so praznovali božič že pred tem, ko je bil sprejet kanon 27-ih novozaveznih knjig in se jim je to zdelo samoumevno. **O krščanskem praznovanju božiča imamo zapis iz leta 336, Atanazij pa je šele 367. leta, torej 31 let po tem, naredil prvi popis kanonskih knjig Nove zaveze, kakršnega imamo danes.** O verodostojnosti nekaterih knjig, na primer Razodetja, pisma Hebrejcem, Jakobovega pisma ..., se je razpravljalo celo v naslednjih stoletjih. Sinodi v Hiponu (l. 393) in v Kartagi (l. 397 in l. 419) sta prav tako Novo zavezo potrdili mnogo let kasneje kot datirajo zapisi o krščanskem praznovanju božiča. Popolni kanon Nove zaveze pa je bil dokončno definiran šele na Tridentinskem koncilu v letih 1545 do 1563.



Krščansko praznovanje božiča je torej dosti starejše od Nove zaveze, zato ni vmesno spraševati, zakaj Nova zaveza ne govori o tem. Nova zaveza ne govori tudi o mnogih drugih stvareh, ki pa jih je Cerkev poznala in živela, ker so bile za Cerkev samoumevne in so se pokazale za koristne.

O praznovanju božiča piše tudi Janez Krizostom (347-407), vodja Cerkve v Antiohiji in Carigradu, imenovan Zlatousti. Ime Zlatousti si je prislužil zaradi izrednih cerkvenih govorov in pridig. Marsikdo bo zdaj pomislil: »Kaj mi mar za Janeza Zlatoustega in kaj imam jaz opraviti z njim, saj on ni Sveto pismo!« Ampak tem istim vernikom ni nič sporno, ko omenjamo, kaj je napisal in rekel Luther, Wesley, Spurgeon, Torrey, Moody, Pethrus, Wilkerson in ostali. Nasprotno, celo sami jih spoštujejo kot avtoritete. No, takšna cerkvena avtoriteta je bil nekoč tudi Janez Zlatousti, ki je v svoji božični pridigi zapisal, da zahodna Cerkev že od nekdaj obhaja božič 25. decembra (PG 49,351-362). **Krizostomov zapis dokazuje, da so kristjani praznovali božič 25. decembra, vendar ne kot poganski praznik.**

Cesar Avrelij (270-275) je razglasil 25. december za poganski praznik z imenom »rojstni dan nepremagljivega sonca« (Dies natalis soli invicti), vendar zapisi dokazujejo, da so po tem cesarskem razglasu začeli kristjani še bolj praznovati 25. december kot dan Kristusovega rojstva, zato da bi s tem spodrinili poganski praznik »nepremagljivega sonca« in mu dali novo, evangeljsko vsebino.

Cesar Avrelij je namreč razglasil Sonce za najvišje božanstvo v cesarstvu, 25. decembra 274 pa je posvetil temu božanstvu tudi svetišče. S tem je postal ta praznik obvezen za vse državljane. Ta dan je cesar izbral zato, ker pride takrat do sončnega obrata na severni polobli, do zimskega solsticija. Sonce, vir življenja, spet začne pridobivati moč. Pogani so obhajali ta praznik nadvse veselo in razuzdano. **Kristjanom pa se je to upiralo. Posebno zato, ker so pogani častili stvar – sonce, ne pa Stvarnika, in pri tem niso hoteli, čeprav za ceno mučeništva, sodelovati. Za njih je bil samo Kristus pravo sonce in vir življenja, zato so praznovali božič.** Kajti po Kristusu je bilo ustvarjeno vse (Jn 1,3), samo on je luč sveta (Jn 8,12) in on je začetek in konec vsega (Raz 1,8). Ta luč je prišla z njegovim rojstvom na svet, zato so kristjani proslavljali Jezusa prav na dan, ko so pogani

častili praznik »nepremagljivega sonca«. Psalm 84,12 pa pravi: »Zares, sonce in ščit je Gospod Bog.« Prerok Malahija pa je zapisal, da je Gospod sonce naše pravičnosti (Mal 3,20).

Tako je rojeni Odrešenik za vedno zasenčil poganske bogove kot so Sol, Oziris, Horus, Mitra in »rojstni dan nepremagljivega sonca«.

Zelo nevarno je trditi kar nekaj na pamet, kar ni argumentirano, slediti neki amaterski tradiciji in verjeti knjigam, ki pristransko in nestrokovno pišejo o božiču. **Krščanski božič ni bil nikoli poganski praznik, ampak nasprotno, kristjani so ga praznovali na isti dan prav zaradi tega, da bi izpodbili pogansko navado in pogansko čaščenje.**

Kaj pa božična jelka? Božično drevo ne predstavlja nič grešnega, če služi čistemu namenu in se to drevesce ne časti. Je toliko kot ikebana ali pa cvetje v vazi. Kajti tudi ikebana in cvetje v vazi ima pogansko poreklo, saj s tem krasijo bogove in jim darujejo cvetje.

Sveto pismo je tudi knjiga simbolov, zato je treba simbolno govorico poznati in jo pravilno tolmačiti. V sami simboliki ni nič grešnega. Zimzeleno drevo od vedno označuje življenje sredi smrti. Na primer, Rimljani so častili zimzeleno drevje v januarju, Germani pa v novembru. Toda božično drevo nima neposredne povezave s temi poganskimi običaji.

V 11. stoletju so postale verske igre v cerkvi in na prostem popularne po vsej Evropi, posebno zgodba o Adamu in Evi z drevesom v raj. Za to je bilo dovolj eno samo drevesce, da bi se lahko zgodba končala z obljubo o rojenem Odrešeniku. Na to drevesce pa so obešali jabolka kot simbol prepovedanega sadeža in prvega greha v raj. Zato narodopisje beleži zapise o okraševanju božičnega drevesca z jabolki, kar se je ohranilo tudi na našem ozemlju in to ponekod še poznajo.

Danes so jabolka zamenjana z novimi okraski, s katerimi krasimo božično jelko, a je s tem sodobni človek izgubil izvirno sporočilo. Dobro bi bilo upoštevati tradicijo in se ob božiču spomniti, da sta Adam in Eva jedla od prepovedanega sadu, nam pa je po milosti dovoljeno jesti z drevesa življenja, ker je rojeni Odrešenik odnesel naše prestopke na les križa (1 Pt 2,24). **Zato lahko postane božično drevo opomnik, da je naše odrešenje samo v Jezusu Kristusu.**



Vsi vemo, da 25. december najverjetneje ni zgodovinsko izpričan Kristusov rojstni dan, temveč je dan, ki ga je določila zgodnja Cerkev. S tem, če se spominjamo Kristusovega rojstva, nikakor ne grešimo, saj bi moral biti za pravega kristjana božič vsak dan. **Božiču moramo dati le pravo evangelijsko vsebino in ga izkoristiti za evangelizacijo sveta in naših otrok.** S tem izkažemo tudi spoštovanje do prednikov naše vere, ki so zaradi pričevanja, da je Jezus nepremagljivo sonce, plačali veliko ceno in se uprli tedanjemu poganstvu. Končno pa,

Sveto pismo pravi, da mi nismo tisti, ki se prepiramo glede praznikov in datumov.

Čeprav so v tretjem tisočletju okoliščine povsem drugačne, je danes težko pravilno praznovati božič, kajti božič je izgubil na svoji svetosti in sporočilu. Postal je orodje v rokah konzumizma, komercializma in hedonizma, vse to pa so preobleke starega poganstva. Zato je nujno potrebno božič redefinirati, ga živeti vsak dan in vanj vrniti Jezusa.

Psihologija in svetopisemski blagri - 6

Blagor čistim v srcu

(dr. Selwyn Hughes)

Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali. (Mt 5,8)

Mnogi menijo, da je šesti blagor najslavnejši. Najprej razčistimo, kako je Jezus razumel besedo »srce«. S pojmom srce Sveto pismo opisuje bistvo naše biti. Srce ni le jedro naših občutkov, temveč iz njega izvira vse. Jezus je srce opisal tudi takole: *»Kar pa prihaja iz ust, pride iz srca, in to omadežuje človeka. Iz srca namreč prihajajo hudobne misli, umori, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletve.«* (Mt 15,18-19)

Evangelist Luka je v svojem evangeliju zapisal sledeče besede: *»Dober človek prinaša iz dobrega zaklada svojega srca dobro, hudoben pa iz hudobnega húdo; iz preobilja srca govorijo namreč njegova usta.«* (Lk 6,45) Če človek resnično želi izvedeti, kaj je v njegovem srcu, naj vsaj pet minut prisluhne svojemu nekontroliranemu govorjenju.

Rekli smo že, da evangelij predstavlja vero novih vrednot. Omogoča nam novo rojstvo, novo življenje, novo upanje, novo srečo in novo ime. Toda izmed vseh novih vrednot, ki jih daje Bog svojim otrokom, nobena ne predstavlja tako

velikega izziva kot prav »novo srce«. Obljubo novega srca prvi omenja prerok Ezekiel: *»Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega mesa in vam dam meseno srce.«* (Ezk 36,26) Torej je glede vrednot popolnoma jasno, da je »srce vseh stvari – srce«. Božja obljuba glede spremembe naših src je ena izmed največjih svetopisemskih obljub. Bodimo pogumni, kajti Gospod se ne zadovolji z novim beležem starega zidu, njegov namen je zamenjati opeko!

Na kaj je Jezus mislil, ko je rekel »čistim v srcu«? Beseda »čist« (*gr. katharos*) opisuje stanje brez madeža, umazanije, nečistosti; torej nekaj, kar je jasno, bistro, prozorno. Žal je kvaliteta čistega danes v krščanstvu skoraj brez pomena. Bolj se poudarja moč kot čistost – večji poudarek je na darovih Duha kakor na sadu Duha! Iz pogovorov s kristjani opažam, da je manj tistih, ki želijo izvedeti, kako priti do »očiščenja po veri«. Ste pripravljeni ponoviti besedilo te pesmi:

Čistega srca, skromnih želja, ustvari me, Kristus. Dobre volje, polnega Duha, vse moje bitje si, Kristus!

Kako se pride do čistega srca? Cerkev v zgodovini so razpravljale in še danes razpravljajo o tem vprašanju. Tisti, ki vidijo, kaj je greh povzročil v naravi



dr. Selwyn Hughes
(1928 - 2006),
vališanski krščanski
duhovnik in pisec,
avtor svetovno znanih
dnevnik duhovnih misli
»Every day with Jesus«
ter ustanovitelj
krščanske organizacije
»Christian World
Relief«



človeka, rečejo, da je edino, kar lahko stori Bog, da človeku odpusti greh. Spet drugi gledajo na dušo kot na bojišče, kjer nenehno poteka borba med telesom in duhom. Tretji pa menijo, da se notranja čistost dobi z nenadnim izlivom Božje milosti. Pristaši tretjega mnenja se delijo spet na tri skupine: na tiste, ki verjamejo, da čistost prejemamo; na tiste, ki verjamejo, da čistost dobimo kot že vsajeno v nas; in na tiste, ki verjamejo, da je čistost notranji proces, ki se razvija postopoma. Ljudje iz prve skupine pravijo, da Kristus »širi svoj plašč« okrog grešnika, zato ga Bog vidi v prečistem oblačilu svojega Sina. Druga skupina trdi, da čistost srca pride po spreobrnjenju. Ko se človek znajde v krizi, Bog vsadi vanj dar čistosti. Iz tretje skupine pa verjamejo, da se čistost v njihovih dušah razvija, vidijo Božje delovanje kot nenehni in rastoči razvoj čistosti človekovega srca.

Katera skupina ima prav? Mislim, da vsako od teh mišljenj vsebuje element resnice. Kajti res je, da Bog čistost daje, vsaja in razvija. Dovolite, da vam povem svoje izkustvo, vendar ne z namenom, da bo to »vzorec« tudi za vas.

Po spreobrnjenju v poznih najstniških letih so me prijatelji prepričevali, da moram prositi Boga za krst Svetega Duha (nekateri to imenujejo »napolnitev s Svetim Duhom«). Rekli so mi, da mi bo to dalo potrebno moč za dejavno pričevanje o Bogu. Poslušal sem jih in prosil Gospoda. V srečanju s Stvarnikom sem res našel moč, ki sem jo iskal. Vendar, čeprav sem se čez noč iz sramežljivega Kristusovega učenca spremenil v gorečega pričevalca, sem ugotovil, da sem še vedno nagnjen h grešnim nagonom. Potem pa sem v borbi proti težkemu notranjemu konfliktu padel pred Gospodom na kolena in prosil: »Gospod, posezi v globino mojega bitja in me resnično očisti!«

In spet se je zgodilo nekaj krasnega – prisotnost čistosti. Priznam, da to ni bila popolna osvoboditev od občutkov ponosa, zavisti in podobnih telesnih skušnjav, ampak to, da od takrat pa vse do danes nisem bil več nemočen suženj svoje telesnosti, temveč suvereni gospodar. Zlo ni bilo izkoreninjeno (stališče tistih, ki zagovarjajo »vsajanje svetosti«), ugotovil pa sem, da je izginil nagon za grešna dejanja; izginila je privlačnost greha, ki me je mamila pred tem. Vsak dan se zahvaljujem Bogu za ta očiščujoči dotik Svetega Duha.

Beseda »katarza«, ki pomeni »očiščenje«, ima v grščini enak koren kot beseda »čist«. V psihologiji se izraz

katarza uporablja za opis osvobajanja in očiščevanja od potisnjenih občutkov in misli. Če se torej prizadeta oseba »izpove« zaupnemu prijatelju ali dušebrižniku, lahko doživi občutek čistosti, svobode, obnove. Kaj je tisto, kar ustvari spremembo? To je težko definirati, kajti notranja razbremenitev se ne doseže zgolj z »izpovedjo«. Pomemben trenutek »terapije« je tudi vzdušje, okolje, kjer se človek »odpre«, če občuti sočutje in razumevanje. Kako je ta princip povezan s témo, ki jo obravnavamo? Menim, da imata veliko skupnega. Jezus Kristus na primer ne le, da naše zaupanje želi, on je do zaupanja tudi upravičen. Biti v njegovi prisotnosti, pomeni slišati njegov glas, na primer: »*Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne greši več!*« (Jn 8,11). Takšen sprejem, takšno sočutje in takšna skrb ne ostanejo brez učinka. Srce se odpre in človek, ki je dolgo potiskal svoje bolesi in strahove, v atmosferi Kristusove ljubezni lahko spregovori. Oseba, ki živi v prisotnosti Jezusa Kristusa, čudovitega Svetovalca, doživlja katarzo v globini svojega srca. Doživeti to pa pomeni biti svoboden, resnično svoboden.

»Gledati Boga« si pogosto razlagamo narobe. Gledati Boga, kakor je mišljeno v tem kontekstu, se nanaša na nagrado, ki v nebesih čaka tiste, ki so čistega srca. Ali kot je to nekdo izrazil: »Ko poletim prek vrha gore, upam, da bom svojega »pilota« gledal iz oči v oči.«

Misel, ki jo vsebuje Jezusov blagor, se ne nanaša toliko na gledanje Boga v nebesih, kolikor na gledanje Božjega lica tu in zdaj. Videti Boga pomeni videti ga v vsem. Ali če besede obrnem: ne videti Boga pomeni *v ničemer ne videti smotra ali ne imeti smisla življenja*. In kakšne so posledice? Ko nekdo ne vidi smotra in smisla, to v njem povzroča velik psihični pritisk, ki neobhodno vodi v razočaranje, vsakovrstno duševno vznemirjenost, celo v samomorilne misli.

Gledati Boga pomeni spoznati ga, izkusiti njegovo sprejemanje, odpuščanje in obnovo. Tisti, ki je čistega srca, Boga ne vidi skozi meglo ali varljivo mračnost. Ljudje s čistim srcem se zavedajo stvarnosti, ki je drugi ne vidijo. Torej, ko Boga vidimo in občutimo v svojem čistem srcu, smo pripravljeni videti in čutiti ga tudi drugod. Če ga vidite v sebi, ga boste videli tudi v njegovem vseobsežnem stvarstvu – v zvezdah, razpršenih po nebesnem svodu, v svojih bližnjih ...

Prevod in priprava: Marta Stupar



Paul David Tripp, ameriški krščanski duhovnik iz Philadelphia-je, mednarodni govornik in avtor večih knjig iz področja praktičnega krščanstva, med drugim tudi te z naslovom *Kaj si pričakoval? Odrešiti stvarnost zakona.* (ang. *What Did You Expect? Redeeming the Realities of Marriage*), ki govori o življenjskem slogu vsakodnevnega usklajevanja, ki temelji na milosti in je zaznamovan s šestimi praktičnimi obvezami

Intervju

Pričakovanja nasproti stvarnosti: Pogovor o »odrešitvi zakonske zveze« s Paulom Davidom Trippom

(Shawn McEvoy, glavni urednik priznane krščanske spletne strani *Crosswalk.com*)

Čisto iskreno ... Nisem hotel tega narediti intervjuja, bil pa sem vseeno vesel, da sem dobil to priložnost. Vedel sem, da se knjiga ubada s pomembno temo na poseben, nežen način, in veselil sem se srečanja s Paulom Trippom. Česar mu nisem hotel razkriti, je to, da sta besedi iz naslova knjige, pričakovanja in realnost, nedavno zarezali globoko v moje srce. Poleg tega mi je kar nekaj prijateljev zaupalo svoje zakonske težave, kar me je še dodatno obtežilo.

Osebnostno in s svojim pisanjem v knjigi *Kaj si pričakoval? Odrešiti stvarnost zakona.* (ang. *What Did You Expect? Redeeming the Realities of Marriage*) – avtor bralcu olajša dušo. Njegov glas je pomirjujoč, njegova skromnost zmanjša napetost, njegovi nasveti pa spodbujajo celjenje ran. Ob koncu intervjuja sem bil navdan z novim upanjem. Kakor pa je dejal Tripp, ni bilo vedno tako ...

Shawn McEvoy: Naj vas za začetek vprašam, Paul, kaj ste pričakovali vi? Kje so vas pričakovanja v zakonu dotokla?

Paul Tripp: Na zakon sem bil popolnoma nepripravljen. Nisem vedel, da nisem pripravljen. Misli sem, da sva bila z ženo dovolj zaljubljena, da je najina ljubezen dovolj trdna, da bo vzdržala vse, kar ljudi v zakonu doleti. In potem sem prišel do

točke, ko sem bil zelo jezen. Deloma je tako, če ne razumeš, da si nepopolna oseba poročena z nepopolno osebo in da bo tej isti osebi kdaj spodletelo, da bo šibka, da bo imela slabe dneve ... Če imaš realna pričakovanja, potem te to ne bo presenetilo.

Ne posebljam zadev, ki niso osebne. To se v zakonu pogosto dogaja. Stvari lahko postanejo zelo osebne. Če moji ženi ob 19.30 ni do pogovora, se verjetno ni zbudila ob osmih zjutraj in se odločila, da mi bo ob 19.30 pokvarila dan. To ni osebno. Dokler do tega nisem prišel, sem kopičil svojo jezo, in mislim, da sem si želel več nadzora v svojem svetu, kot ga človek sploh lahko ima. Tako je Bog uredil okoliščine, v katerih je moja jeza postala očitna. Del razloga, zakaj sem si želel napisati to knjigo, je enostavno ta, da se množica ljudi poda v zakon z nerealnimi pričakovanji.

SM: To je pomembno dognanje. Zakaj so pričakovanja tako pogosto razlog za nezadovoljstvo? Smo nerealni? Se zakonci precenijo? Kaj se pravzaprav dogaja?

PT: Mislim, da je sodobno zahodnjaško zmenkovanje samo stopnjo višje od prodaje rabljenih avtomobilov.

SM: (smeh). Kako to?

PT: Ko se z nekom videvaš, je zadnja stvar ta, da osebi dopustiš, da te spozna. Tej osebi se hočeš enostavno »prodati«. Torej, moški, ki ne mara nakupovanja, bo nakupoval, in ženska, ki ne gleda športa, bo gledala šport. In potem, ko sta zakonca pol leta poročena, ta ženska joče: »To ni moški, s katerim sem se poročila!« Ne, to je moški, s katerim se je poročila. Moški, s katerim je hodila, je bil ponaredek. In tako se nadaljuje. Pa še nekaj je. Mislim, da Biblije nismo



vzeli zares, kar se tiče razumevanja poroke grešnika z grešnikom. Drugo pismo Korinčanom (2 Kor 5,15) pravi, da je Jezus umrl zato, da tisti, ki živijo, ne bi živeli več zase. To pomeni, da je DNK zapis od greha sebičnost. To pa pomeni, da je greh v svoji temeljni osnovi antisocialen, saj je meni bolj mar za sebe, kot za kogarkoli drugega. Svoj svet skrčim v svoje želje, svoje potrebe in svoja čustva. Ljudi v svojem življenju bom degradiral in jih smatral kot sredstva ali ovire. Če mi pomagaš dobiti, kar hočem, te imam rad in ti prinesem voščilnico in rože. Če mi boš stal na poti, bom razburjen in jezen.

Sedaj pa pomislite. Kdo poskrbi za tak pogovor s pari, ki se podajajo v zakon? Nekaj jim povemo o spolnosti, nekaj o financah, nekaj o vlogah, nekaj o komunikaciji, ampak to niso razlogi za naše težave. To so lokacije naših težav. Razlog pa je v sebičnosti.

Predstavljajte si par, ki se bo poročil in si misli takole: »Ker imam v sebi DNK greha, sem sam sebi največja zakonska težava. Jaz sem ta. Ne potrebujem se rešiti pred tabo, ampak pred sabo.« Če gresta oba partnerja v zakon s takšnim vidikom, potem imata povsem drugačen pristop pri reševanju težav, ki jih doživljajo poročeni pari.

Menim, da veliko parov misli: »Najina ljubezen je dovolj globoka in trdna. Ne bova imela težav, ki jih imajo drugi pari.« Vendar še vedno nosijo ta DNK v sebi. Enostavno je neizbežen.

SM: Uporabili ste frazo »težav, ki jih imajo drugi pari«. Imam prijatelje, ki se spopadajo s težkimi časi v zakonu. Ko so to povedali drugim prijateljem v Cerkvi, so bili le-ti presenečeni. Mislili so namreč, da se to dogaja samo njim. Zakaj mislimo, da podobnih težav nimajo tudi drugi pari?

PT: No, deloma je tako zato, ker Kristusova Cerkve ni tako iskrena skupnost, kot bi lahko bila. Če je Božja milost pokrila vse moje grehe – preteklost, sedanjost in prihodnost – zakaj me je potem strah, kaj si bodo drugi mislili o meni? Ne bi me smelo biti. Moral bi biti sposoben reči: »Imam težave v zakonu,« brez da bi me preganjale misli o tem, kaj si bodo o meni mislili drugi, saj me oseba, ki me najbolj pozna, še vedno ljubi, odpušča in daje moč, da rastem.

Zato mislim, da krščanska skupnost ni iskrena. In kot taka parom otežuje priznati, da imajo težave, ker imajo

napačno razumevanje o ljudeh okoli sebe, saj v nedeljo pridemo na bogoslužje v lepih oblekah in govorimo o plehkkih stvareh. To lahko opazite pri verouku. En otrok bo dvignil roko in rekel: »Mogoče je to neumno vprašanje, vendar ...« in ostali bodo veseli, da je vprašal, ker so tudi sami imeli podobno vprašanje. (Smeh)

SM: V knjigi omenjate šest obvez, s katerimi se pari lahko rešijo krute stvarnosti zakona. Zakaj teh šest obvez? Kako ste prišli do njih in kako se pari s temi obvezami osredotočijo?

PT: Naj vam malo obrazložim, kako je knjiga strukturirana. Začetek knjige predstavlja parom nekakšno zrcalo, ki jim pomaga, da se lahko v njem vidijo. Prvi del je tako diagnostika. S tem vabim pare, da opustijo svojo obrambo in rečejo: »Da, to sem jaz. Tukaj imava težave.« Potem drugi del knjige, *šest obvez*, pravi: V redu, kako naprej? Kako se spraviva na pot proti spremembam?

Teh šest obvez sloni na tem, kar o meni in o Božji milosti v odnosu do mene pravi Biblija. Na primer, če sta poročeni dve nepopolni osebi, potem se zdi, da morata imeti dnevno navado priznanja in odpuščanja. Ni načina, da ne bi grešila eden zoper drugega. Ni načina, da ne bi eden izmed njiju imel slabega dneva. Zato morata imeti omiko, v kateri lahko prideta drug k drugemu, brez da bi vključila svojega notranjega odvetnika in se zagovarjala. V resnici si bosta hvaležna, ker vesta, da potrebujeta pomoč. Eden se bo opravičil, drugi pa bo rekel končano. In sta poravnala. To ni tako strašna stvar, ki jo moramo zgraditi. To enostavno postane samo vsakodnevna navada, saj vemo, da smo ljudje »poškodovana bitja«.

SM: V poglavju, ki govori, kako morajo pari varovati svoj zakon, ste omenili, da nekateri pari, celo pari, ki so že dolgo poročeni, na določeni točki odnehajo. Omenjate, da so nekateri prenehali živeti kot eno in živijo skupaj individualno. To je bila fraza, ki mi je zvenela domače. Kaj lahko pari, ki to resnico odkrijejo, storijo? So na točki brez povratka ali se lahko vrnejo nazaj v sožitje?

PT: Takole mislim. Ko mi Bog milosti daje vpogled v moje življenje, je to milost. To ni obsojanje. To je milost. Daje mi priložnost, da se lahko ogledam od znotraj in od zunaj, da lahko rečem: »Težave imam, ki jih moram



rešiti.« Jezus ni umrl samo za mojo preteklost in prihodnost. Umrl je tudi za tukaj in sedaj. Milost je tudi za ta trenutek.

Ena žalostnih stvari, ki mislim, da je vseprisotna, je stanje popuščanja napetosti. Pari se naveličajo vpitja in kričanja. Naveličajo se prepiranja, ampak s tem ne rešijo problema. Živeti začnejo okoli njih. Tako živijo v oddaljenosti, odtujevanju in tišini. To ni zakon, vsaj ne v pravem pomenu besede. To je življenje »narazen, vendar skupaj«. Na nek način hladna vojna. Ampak vam ni treba biti v njej. Obstaja pomoč. Ni ga brezna, ki bi bil globlji, kot je globok Jezus. To je dejstvo.

Parom bi rekel: »Priznajte, da potrebujete pomoč.« Če tega kot par ne zmorete, poiščite pomoč. Morda kakšen bolj zrel par ali vašega duhovnika. Poiščite nekoga, s katerim lahko greste po korakih čez vaše težave. Niste obtičali.

SM: To je že lahko res, da nismo obtičali, vendar, kaj je tisto, kar otežuje današnji zakon? Bi moralo biti lažje kot je? Je razlog naša kultura? Prej ste omenili sebičnost, ki nam preprečuje, da bi se zakonu posvetili, ga varovali, bili brez nakan, bili vanj prepričani. Kako smo prišli do te točke?

PT: Mislim, da je kar nekaj stvari, ki bi jih lahko povedal o tem. Če pogledate v prvo Mojzesovo knjigo, tretje poglavje, ko sta Adam in Eva prelomila Božjo zapoved, boste videli, da ni trajalo dolgo od obtoževanja. V naslednji generaciji je brat umoril brata. Torej so se stvari kaj hitro poslabšale.

SM: (smeh). Dober argument.

PT: Torej to so stvari v vseh nas, vendar mislim, da se v zahodni kulturi dogaja še nekaj pomembnega. To je način, kako smo definirali »dobro življenje«. Dobrega življenja ne definiramo na podlagi dobrih odnosov. Dobro življenje se vrti okoli uspeha v karieri. Dobro življenje se vrti okoli velike hiše, dobrega avtomobila in fantastičnih počitnic. Pa okoli uživanja v luksuznih restavracijah. Tako zelo si prizadevamo za vse te idole zahodne kulture, da nam način življenja ne pušča časa, ki bi ga vlagali v to, kar je glavno, v odnos.

Govorim o delovni etiki v vašem zakonu. Zakon zahteva delo. Je naložba. Vzame čas. Torej imamo moža, ki dela 70 ur na teden, in ženo, ki dela 50 ur, in imata otroke. Imata zelo malo časa, da poskrbita za zdrave odnose in zdravo družino.

Za primerjavo bom vzel vrt. Vrta ne zasadite in odidete stran. Četudi ste dobro prekopali zemljo, bo plevel zrasel. Vrt morate okopavati in zalivati. Na podoben način ne morete oditi od zakona, se vplesti v sanje te zahodnjaške kulture in pričakovati, da vas bo zakon po petih letih pričakal neokrnjen. To se ne bo zgodilo.

SM: Torej je jasno, da je potrebno trdo delo. In težavne okoliščine, kot ste omenili, koliko časa posameznik preživi v službi, pa otroci in še druge stvari, ki otežijo zakon. Razmišljam o tej 'stvarnosti zakona', iz naslova vaše knjige. Ne uporabljate fraze 'delati na stvarnosti zakona', vendar frazo 'odrešiti stvarnost zakona'. Lahko še kaj poveste o tej besedi, odrešitev, ki ste jo uporabili?

PT: Seveda, saj upanje te knjige ni vpogled na zakon, kot ga podajam. Upanje te knjige je Odrešenik. Kot kristjani ne verjamemo v postopek odrešitve, ampak v Odrešenika. Tukaj je, kot je že mnogo ljudi reklo, tretja oseba v zakonu. Tistemu, ki je zakon ustvaril, je mar za vaš zakon dosti bolj, kot bo kdajkoli vam. In ta vam ne pravi: »Spravi sebe v red.« Ampak se z vami sreča v vaši najgloblji potrebi.

Ko sem se zavedel, da ima moja jeza globoke korenine, nisem vedel, kako bi to popravil. Ljudem pravim, da sem molil globoko teološko molitev. Molil sem: »Gospod, pomagaj mi. Gospod, pomagaj mi. Gospod, pomagaj mi.« Pa ni bilo strele z jasnega, vendar sem postal mož z odprtimi očmi, odprtimi ušesi in odprtim srcem. Neverjetno na koliko načinov mi je Bog spregovoril. Na vse, kar sem naletel, je pričevalo o moji jezi. Bog mi je res izredno pomagal.

Spomnim se trenutka, ko sem videl svojo ženo Luella in se zavedel, da se ne spomnim trenutka, ko sem nazadnje izkusil tisto drzno, grdo, življenjsko-dominantno jezo. Dandanes sem še vedno sposoben krajšega razburjenja, ampak tiste življenjsko-dominatne sile ni več. To je upanje te knjige, da se za vsako potrebo ne najde samo modrost Svetega pisma, ampak tudi milost Odrešenika, ki je poslal svojega Sina, ker ni želel, da smo ujeti v to zmedo.

SM: Amen.

Prevod: Petra Mahnič

vir: <http://www.crosswalk.com/marriage/11638114/page0/>



Polemična misel

Človek želi biti prevaran!

(Ludwig Schneider)

Uničene so metropole, ki so nekdaj obvladovale svet. Njihove marmorne palače in kljubovalni gradovi so skeleti pretekle nečimrnosti. Iz te neizprosne trohnobe je izvzeto le tisto, kar je prišlo od Boga in bo trajalo vso večnost. Celo vsa pobožnost, ki ni od Boga, bo nekoč od Boga slišala uničujočo sodbo: »Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene!« (Mt 7,23)

Pri nakupovanju na embalaži kosmičev in napitkov opazim slike zdravih sedežev, čeprav vsebina sestoji pogosto le iz mešanice arom. Celo v bio-jabolčni limonadi je komaj še kaj jabolka, pa tudi »švarcvaldska« šunka je iz mesa, ki je prispelo v Schwarzwald iz vseh koncev Evrope. To in veliko več razkriva organizacija za varstvo potrošnikov z imenom Foodwatch (podobno deluje pri nas Zveza potrošnikov Slovenije, op. ured.). Živimo v času prevar, vse je odvisno od spretnih reklam.

Žal pa ni tako le v panogi prehrabnih izdelkov, ampak tudi v Cerkvah in skupnostih. Iz slavljenja je nastal že vnaprej pripravljen program, pri čemer Sveti Duh skoraj nima več prostora – in vendarle se mora vse videti tako, kot bi bilo navdihneno od Svetega Duha.

Ne pozabimo: tisti, ki jih bo Bog nekoč zavrnil z »nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene!«, so se pred tem bahali, da so govorili preroške besede, izganjali hude duhove in delali čudeže. Na embalaži je bilo vse urejeno, le vsebina ni bila od Boga, zato Bog ne pozna

takšnega »pobožnega proizvajalca«.

Tako je bilo v dneh Noeta in Lota. Le zelo, zelo malo se jih je rešilo pred potopom in nalivom žvepla. Tudi sedaj bo samo mala čreda, s katero bo imel Oče veselje in bodo rešeni, pravi Jezus v Luku 12,32.

Šokirani smo nad naraščajočim nizanem katastrof. Munich Re, največja pozavarovalnica na svetu, ki ima v svojih arhivih vsako katastrofo na svetu, govori o apokaliptičnih izmerah. V Pakistanu so velikanske poplave odtrgale cele vasi in jih potegnile s seboj, na Finskem so besneli do danes še nikoli prisotni viharji in na Haitiju je potres nekaj sto tisoč ljudi pokopal v smrt, na Kitajskem so plazovi blata opustošili celotna področja in potem je tu še naftna katastrofa v Mehiškem zalivu. To je le delna bilanca samo enega leta.

Vedno pogostejše katastrofe nakazujejo na poslednje porodne bolečine, o katerih je Jezus govoril v Mateju 24,8. Kajti ob koncu devetmesečnega časa (obdobje skupnosti) se bodo začeli pred Jezusovim prihodom porodni krči, to pomeni, katastrofe bodo vedno bolj boleče in se bodo časovno odvijale vedno bolj pogosto. In to se bo dogajalo ravno v času, ko se bo Izrael zaslepil s politiko »Imamo mir, ni nevarnosti«, kajti Pavel označuje to mirovno prevaro v 1. pismu Tesaloničanom 5,3 s *porodnimi bolečinami, ki se jim ni moč izogniti*. Mi, Izrael in skupnost, smo v nevarnosti, da nas kdo zapelje, če se ne bomo spreobrnili k pristni veri in če ne bomo upoštevali Jezusove avtoritete.



Ludwig Schneider, v Jeruzalemu živeči nemški novinar in pisec večih knjig na temo *Božje delovanje v svetu*, ter izdajatelj in urednik krščanske revije »Izrael danes« (nem. Israel heute)

Prevod: Vida Derganc

Vir: Mitternachtsruf 11/2010



Grantley Morris,
avstralski humanist
ter evangelijski
pisatelj in terapevtski
apologet

Terapevtsko svetovanje

Izgubljeno nedolžnost se lahko obnovi

Ponovno nedolžen/na! – Analiza predporočnega seksa (tretji, zadnji del) (Grantley Morris)

Nov začetek

Nova odkritja v lepotnih operacijah se dogajajo skoraj vsak dan. Fizična povrnitev izgubljene nedolžnosti je sedaj enostavna ginekološka operacija, ki se izvede pod lokalno anestezijo. V različnih državah so ekipe ginekologov dosegle nekaj, kar se imenuje industrija popravljanja himena (kirurška rekonstrukcija himena oziroma himenoplastika).

Grenak in razočarajoč vidik kirurškega obnavljanja himenskega obroča je v tem, da je vsakršen medicinski poseg zagotavljanja videza nedolžnosti v veliki meri prevara. Naše srce ne hrepeni po tem, da bi postali nedolžni v očeh nekoga, kogar bi prevarali, ampak da bi v resnici zopet postali nedolžni celo v očeh Boga, ki vidi in ve vse. Osupljiva resnica je, da je, ne glede na tvojo preteklost, to sedaj možno doseči tudi pri **tebi**.

Kdo se želi celo življenje boriti z muko nenehne prisile prikrivanja obsojajoče skrivnosti? Najnovejše kirurške postopke v nekaterih državah z vso pravico imenujemo **plastične** operacije, ker so slepilo, če jih primerjamo s tistim, po čemer zares hrepenimo. Z vsakim delcem našega bitja želimo vedeti, da se bomo resnično izkazali za nedolžne, ko se bo vse razkrilo. Čeprav so zdravniki zelo spretni, pa ne morejo odstraniti naše krivde in doseči, da zopet postanemo otroško nedolžni. Psihiater lahko spremeni naše dožemanje preteklosti, vendar ne more spremeniti

resničnosti in odstraniti dejstva, da smo postopali seksualno nesposobno.

Rekonstrukcije deviške kože lahko tudi škoduje telesnemu zdravju. Vendar kakorkoli že, popolna obnovitev nedolžnosti zahteva Božje dejanje. In to je naša največja potreba. To je sporočilo tega prispevka.

V očeh najbolj moralno občutljive Osebe v veselju smo lahko zopet nedolžni. Ne glede na to, kaj se je zgodilo, je vaša preteklost lahko izbrisana in vas naredi brezmadežno čiste. Čeprav je to človeško nemogoče, nas nadnaravni Bog strastno ljubi. Njegovo velikansko hrepenenje po obnovitvi naše nedolžnosti pa ga je privedlo k temu, da za doseg tega namena ne varčuje z ničemer.

Sveti Gospod vas ljubi tako vneto, da hrepeni po tem, da postane eno z vami v duhovnem smislu. Ampak nič čistega ne more postati eno s tistim, kar je nečisto, brez da bi postalo še samo nečisto. Mogoče vas je rana groznega posilstva kruto oropala fizičnega znaka vaše nedolžnosti. Morda pa ste v tem delu življenja, v spolnosti, popolnoma nedolžni. Ampak navkljub vsemu obstaja za vsakega izmed nas delček življenja, kjer nam je spodletelo biti moralno popoln.

Za nas je nepredstavljivo, da bi si sveti Bog dopustil biti onesnažen z našim grehom. Kljub temu pa je Bog ravno to storil. Kot ljubimec, ki se je prostovoljno dal okužiti s smrtno boleznijo, da bi bil eno s svojo ljubljeno, tako je Jezus prevzel naše grehe v svoje neoporečno življenje. Podobno kot onečlašena devica je tudi Jezus, popolni Bog, izgubil svojo nedolžnost. Krvavel je. Vaši grehi so ga ubili. Ampak vstal je v zmagoslavni čistosti in izbrisal vaše grehe, tako da je lahko za vekomaj eno z vami.



Predstavljajte si, da se premožen, visoko spoštovan moški zaljubi v žensko s slabim slovesom, ki je globoko v dolgovih. Tako zelo jo ljubi, da se je od vseh žensk na svetu odločil, da bo zaprosil njo. S tem, ko postane eno z njo, postane vse, kar ima on, njeno, in vse, kar ima ona, postane njegovo. Ona bi pridobila njegovo čast in premoženje, on pa bi nase vzel njene dolgove in slab sloves. To je mikroskopsko majhna slika »ogromnosti« Jezusove ljubezni do vas – in ta čudež je lahko tudi vaš, če mu pustite, da postane eno z vami.

Mnogo muslimanskih žensk veruje, da je prostovoljen seks izven poroke smrti vreden greh. Ampak konec koncev so tudi najboljši ljudje na svetu naredili stvari, ki so vredne smrti. Če bi, na primer, držali nabito pištolo v naših rokah v našem najbolj šibkem trenutku, bi skoraj vsak od nas ubil bodisi sebe bodisi nekoga drugega. Zlahka zmoremo znižati lastne moralne standarde, da bi opravičili naše prestopke. Ampak, če znižamo moralne standarde, se s tem pokvarimo. Bog, ki je naš sodnik, pa tega ne more narediti. Hladno realnost predstavlja dejstvo, da smo zaradi pravičnosti dolžni umreti, četudi smo ali nismo nedolžni. Jezus pa je tako drugačen od ostalega človeštva, da ni bil vreden smrti, ampak najvišje časti. Kljub temu pa si je dopustil trpeti, kot da bi si zaslužil najbolj grozovito smrt.

Če oseba, ki ni zadolžena v banki, da tej banki denar, ima pravico obvestiti banko, da bo njegov denar pokrila dolg nekoga drugega. Ker je brezgrešni Božji sin izbral, da bo umrl za prestopke, ki jih nikoli ni zagrešil, ima pravico plačati za kazni, ki si jo mi zaslužimo. To odpre vrata možnosti, da se zgodi osupljiva izmenjava. Z njo – v prisposodbi – prejmemo v kompletu vse, premoženje, sloves in usodo, v tako popolni zavezi, o katerem drugi lahko le sanjajo. Da bi nam lahko dal svojo nedolžnost, je *Nedolžni* vzel nase našo krivdo. Pred očmi vseh prisotnih je nag, zasmehovan, križan Gospod trpel vašo sramoto, zato da bi njegova čast lahko bila vaša. Svojo čistost je *Brezmadežni* zamenjal z vašo umazanijo in naredil, da vam je njegova brezgrešna popolnost dosegljiva kot na dlani.

To, kar Jezus ponuja, je podobno snubitvi. Pogledali smo si le malo tega, kar bi lahko bilo vaše, če vznemirite Jezusovo srce s tem, da rečete »da« njegovi ponudbi, da v duhovnem smislu postane eno z vami (beri 1. Petrovo pismo 2,24 in 2. Pismo Korinčanom 5,21).

Niti dekle, ki je ohranila nedotaknjen himen, ni brez greha. Če mu dopustite, vas bo Jezus naredil tako bleščeče čiste, da bo poleg enkratnega sijaja čistosti, ki vam ga daje, tudi najbolj nedolžna devica izgledala umazano. Da bi omogočil, da njegova brezgrešnost postane resnično vaša, je šel Jezus tako nepredstavljivo daleč, da je sedaj vse, kar je potrebno narediti, samo to, da se odzovete preprosto s tem, da si to zaželite.

Ta želja na vaši strani je odločilna, ker moralnost temelji na izbiri – izbiri narediti, kar je prav. Niti nekdo z neomejeno močjo se ne bi mogel odločiti namesto vas za nekaj, kar je v nasprotju z vašo voljo, in tudi če bi se, bi vaša volja še vedno ostala vaša resnična izbira. Poglejmo iz drugega zornega kota: ne glede na to, koliko časten moški ljubi neko žensko in želi stopiti v poročno zvezo z njo, je ne more prisiliti v to. Če bi to naredil, to ne bi bila ljubezen, temveč zločinsko teptanje njene volje (posilstvo).

Da bi izkoristili možnost izbire in bi vzeli v svoje življenje Jezusovo nedolžnost, enostavno zahteva iskreno željo, da se vaša nemoralna preteklost nikoli ne bi zgodila. Svojih nedovoljenih »užitkov« se ne morete spominjati z naklonjenostjo. Mogoče iz vašega spomina ne boste zmogli izbrisati spominov na pretekle užitke, ampak si lahko odkrito želite, da se vaši grehi (pa naj so to seksualni ali neseksualni) ne bi zgodili.

Imeti neznansko moč volje ni bistveno vprašanje. To, kar potrebujete, je preprosto vaša želja po tem, da vam Bog da duhovno moč, da nikoli več ne skalite Božjih namenov. Podobno kot privolitev v snubitvi, podobno vaša voljnost, da se izročite novemu življenju z Jezusom, zaključuje verigo dogodkov, ki jih je začel Jezus s tem, da si je dovolil trpeti zaradi vaših grehov. S tem pa je omogočil *Sodniku* vsega človeštva, da vas razglasi za brezgrešnega devičnika oz. devico.

Ta nadnaravna odstranitev greha je daleč bolj pomembna kot to, kar bi kirurgija kadarkoli lahko dosegla. Odpira vrata presenetljivim možnostim, ker ima tudi greh drastične posledice. Izmed teh pa je najbolj pogubna posledica ta, da nas tako onesnaži, da se mora sveti Bog oddaljiti od nas. Moralno gledano je veličastni Bog podoben steriliziranemu kirurgu, ki se ne more dotakniti tistih, ki jih ljubi, ker so njihova merila



čistoče povprečna, ne pa brezpogojna, kakršne ima kirurg. Tisto, kar naredi onesnaženje z grehom tako katastrofalno, je, da nas odreže stran od absolutno popolnega Boga, ki je Stvarnik, vira življenja in vsega, kar je dobro. Kot veja, ki je ločena od drevesa, vira njenega življenja, bi preživel le za nekaj časa, ampak neizogibno je, da bi slej ali prej oveneli in umrli.

Mikrokirurgija, s katero obnovijo raztrgan himen, ni nič v primerjavi s tem, kar bi se moralo zgoditi, da bi resnično ponovno pridobili čistost, da bi lahko bili v odnosu s Svetim Bogom in tako imeli njegovo večno življenje in bi njegova božanskost tekla skozi nas. To, kar potrebujete, je tako globoka in temeljita duhovna operacija, ki bi dala tako konkretne in osupljive rezultate, ki bi jih lahko dosegel le Bog. Jezus je izvedel čudež in vas naredil za svete s tem, ko je zamenjal mesto z vami.

Vašo nedolžnost bodo videli vsi

V prejšnjem prispevku »Ali je seks pred poroko sprejemljiv?« smo odkrili pomembne podobnosti med obrezovanjem moških in nedolžnostjo neveste, ki vstopa v zakonsko zvezo. V času nove zaveze moški ne rabi nositi znak obreze, da bi bil čist v Božjih očeh. Tako tudi ženska ne rabi nositi fizični znak devištva, da bi bila neomadeževana devica v očeh Boga, čigar mnenje v bistvu šteje. V očeh svetega Boga, Sodnika vsemu človeštvu smo lahko moralno popolni. Lahko smo nedolžni v razmerju do **vsakršnega** greha, ne le nedolžni v razmerju do seksualnih grehov.

Naše sedanje dožemanje resničnosti je tako primitivno, da smo v primerjavi z vsevednim Bogom podobni divjakom iz kamene dobe, ki so prepričani, da je svet ploščat. Ampak po življenju na tem svetu pa bomo vsi

videli tako, kakor Bog vidi. Ko vas torej Bog resnice razglasi za nedolžne, to pomeni, da bo prišel čas, ko bo vse razodeto. Takrat boste nedolžni v očeh vseh.

Bog daje resnično čistost

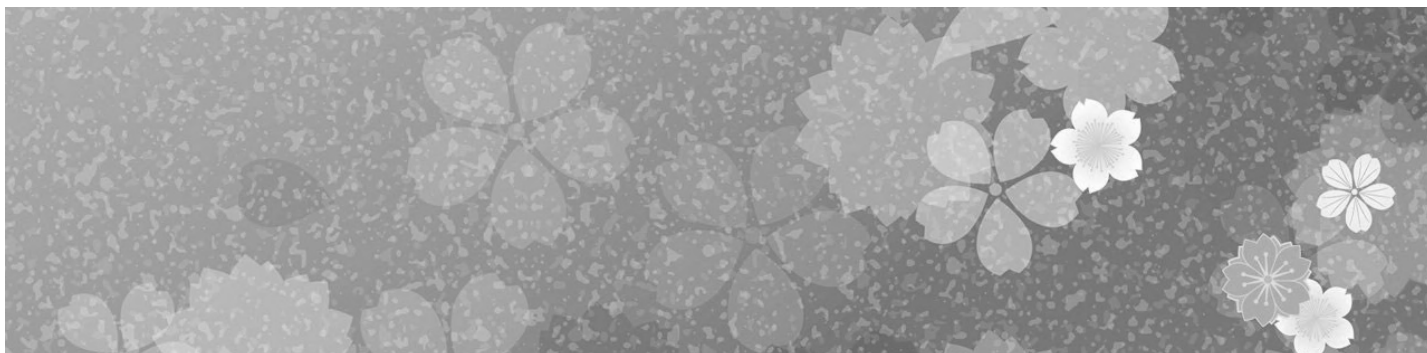
Sveto pismo jasno razlaga, da je Bog družinsko drevo Mesije usmerjal skozi celotno zgodovino. Odločil se je, da bo devica rodila večnega Božjega sina. Da bi prikazal, da lahko obnavlja nedolžnost, je za Jezusove prednice izbral ženske s sumljivo preteklostjo. Evangelij po Mateju namenoma poudarja zgodovino spolne nečistosti pri Jezusovih prednikih. V tistih časih v rodovnikih običajno niso omenjali žensk, a kljub temu Matej to večkrat naredi. Vsakič, da bi s tem poudaril neko »nepravilnost«.

Ko se je Ruta poročila, ni bila devica, temveč vdova in izhajala je iz brezbožnega ozadja. Rahába je prihajala iz tako izprijenega plemena, da je vsakdo izmed njih bil pred moralnim zakonom dolžan umreti. Ne samo, da je bila del tega plemena, še celo vlačuga je bila. Tamara je imela dva prejšnja moža in se je pretvarjala, da je prostitutka, da bi lahko pretentala svojega tasta, da bi ta imel spolni odnos z njo in bi tako spočela Mesijevega prednika. Salomonova mati je zanosila v nezakonski aferi. V vseh slučajih se je njihova sramota zgodila, še preden jih je Bog počastil s tem, da jih je – poleg device Marije – naredil za prednice Mesije. Veličastni Bog se raduje v tem, da povzdiguje ravno tiste ljudi, na katere samopravični ljudje gledajo zviška.

In tako konec koncev, bistveno je, da si zagotovite, da vas Bog smatra za nedolžne.

Prevod: Mišo Pavlović

vir: <http://net-burst.net/singles/virginity.htm>





Ohrani spoštovanje v svojem zakonu

(Sandra P. Aldrich)

Vsako vožnjo z Andy se je Gail razburjal nanjo. Namesto, da bi jo normalno vprašal: »Ali bi te motilo, če bi malo stišal radio?«, je vedno zavpil: »Kaj res mora biti ta radio tako na glas? Kadarkoli se peljem v tem avtu, je tako glasno!«

Bodite pozorni na spoštovanje. Gail ne bi nikoli tega rekel svojemu prijatelju. Kaj, če bi ona imela podobno spoštovanje v pogovoru s svojim možem? Enako velja tudi za njena dejanja. Kajti spoštovanje je ključno za zakon.

Roger je menil, da ima res dober smisel za humor, četudi noben drug ni mislil tako. Šale je govoril kadarkoli je mogel. Nekega popoldneva, ko je bil pri bazenu svojega apartmaja, je do njega prišla žena, ki mu je želela povedati, da mora urediti nekaj opravkov in da se bo vrnila čez približno eno uro, tako imata še dovolj časa, preden odideta na nedeljsko zabavo. Posebej je poudarila to, da je že primerno oblečena, tako, da bosta lahko odšla, kadarkoli bo želel.

Z navihanostjo devetletnika jo je Roger nenadoma večkrat zaporedoma poškopil tako, da je uničil njeno frizuro in vse. In potem se je jezil, ker se je ona jezila. Dober smisel za humor je krasen, vendar otročje nagajanje lahko pomeni podlost, nekaj, kar ne spada v dober odnos.

Spoštovanje ne vključuje »flirtanja« s komerkoli, ampak samo s tvojim zakonskim partnerjem. Čudi me, ko pari mislijo, da lahko brez škode »flirtajo«, ne da bi bil njihov partner prizadet; prizadet pa je, ker je naklonjenost in pozornost namenjena drugemu. Prepričan sem, da je veliko več zakonov uničenih zaradi partnerjeve brezčutnosti, kot si mi mislimo.

Anne in Bernie sta prestala enajst mesecev težkega prilagajanja kot mladoporočenca, nakar sta se udeležila nooletne zabave z nekaj prijatelji. Po prijetnem večeru namiznih iger in prigrizkov so pari prek televizijskega prenosa gledali velik rdeč ognjemet na trgu Times Square. Medtem ko je množica prebivalcev New Yorka slavila novo leto, je Bernie objel Anne in jo strastno

poljubil. Za Anne je ta poljub predstavljal sladko upanje, da bo novo leto boljše kot staro, bil je poln globlje in večje predanosti. Medtem, ko jo je Bernie še vedno objemal, se je Anne naslonila na njegove prsi in uživala v posebnem občutku zadovoljstva, ki jo je preveval.

Vendar ta trenutek ni trajal dolgo, kajti druga gostja, Kim, se je prenehala poljubljati s svojim izbrancem in odšla k Berniju. »Srečno novo leto, velik fant«, je rekla, medtem ko je močno poljubila Bernija na ustnice. Nato je, na Annino presenečeno razočaranje, Bernie objel Kim in jo poljubil nazaj. Nenadoma je prejšnji objem, ki je bil poln ljubezni in obljub, v Annenih očeh povsem zbledel in ji pomenil le še zelo malo. Za njo je bila zabava v tem trenutku končana — in prav tako tudi upanje novega, naivnega začetka.

Morda si misliš: »Ja, jaz bi moral imeti tako majhne probleme. Ti ne veš, kaj jaz preživljam.« To je resnica, ne poznam vsega, kar se dogaja v tvojem zakonu, vendar poznam, kakšna je normalna napetost med možem in ženo. Zato naj te vprašam, če si želiš dober odnos? Ali si pripravljen vložiti trud v to?

V Janezovem evangeliju v 5. poglavju je Jezus šel h kopeli Betesda in ogovoril moža, ki je bil bolan že 38 let. Dan za dnem so tisti, ki so bili bolni, čakali na valovanje vode, ki naj bi napovedala potencialno ozdravljenje. V to prizorišče je vstopil Jezus, ki je možu postavil pomembno vprašanje: »Bi rad ozdravel?« Zanimivo, mož ni rekel: »Ja, zato sem tu vsak dan«. Niti ni rekel: »No, če sem pošten, ne. Ta domač, vsakdanji potek dneva mi ugaja«. Namesto tega je odgovoril, da nima človeka, ki bi ga dal v kopel. Z drugimi besedami, ni bila njegova krivda, da ni ozdravel.

Zato te bom vprašala: Si želiš, da bi bil tvoj zakon »ozdravljen«? Ali se še vedno izgovarjaš? In ne misli, da bi bilo življenje enostavnejše, če bi bil samski. Jaz sem samska mama že veliko let, od smrti mojega moža, in lahko ti zagotovim, da ni težje službe na svetu. Zato vložijo svojo energijo v delo za ta odnos s svojim partnerjem — in naredi ga najboljšega, kot je lahko. Zagotovo je to težko delo. Vendar verjemi, vredno je tega truda.

Prevod: Ema Mercedes Vitek

vir: <http://www.crosswalk.com/marriage/1303160/>



Intervju

Znanstveniki in njihovo iskanje resnice o Bogu

(Jennifer Harris, direktorica poleta vesoljskega plovila Mars Pathfinder, nadarjena inženirka, glasbenica in atletinja)

Jennifer Harris je poveljevala vesoljskemu plovilu Pathfinder prvi dan, ko je le-ta pristal na Marsovi površini, iz kontrolnega centra Jet Propulsion Lab v Pasadeni, Kalifornija.

4. julija 1997 je Nasino vesoljsko plovilo Mars Pathfinder pristalo na Marsu. Člani posadke so vesoljsko plovilo in robota raziskovalca uspešno spustili na Marsovo površino; bilo je uspešno kljub nezadostnim sredstvom, pomanjkanju časa in posadke. Večje zasluge pri tem uspehu gre pripisovati skupini inženirjev, ki so delali z ramo ob rami – tako pri načrtovanju, razvoju, poskusih in samem delovanju vesoljskega plovila. Če povzamemo besede Nasinega inženirja, je k velikemu uspehu pripomoglo dejstvo, da so člani posadke projekt izvajali kot njihov projekt in so tako bili projektu strastno predani.

Posadko so v glavnem sestavljali mladi člani. Povprečna starost je bila približno 35 let. Za mnoge med njimi je bil Pathfinder prvo izkustvo z vesoljskim plovilom. Med najmlajšimi člani posadke je bila tedaj, ko je Pathfinder pristal na Marsu, tudi 28-letna Jennifer Harris. Gospodična Harris je bila direktor poleta prvega dne Pathfinderjevega »bivanja« na Rdečem planetu.

Kot direktor poleta je bila odgovorna za skupino inženirjev, ki so morali ob pristanku plovila oceniti začetno stanje in varnost plovila. Gospodična Harris in njena skupina so bili zadolženi za določitev in izvedbo vseh nalog in opravil, ki jih je bilo treba prvi dan opraviti. To so bila opravila kot: fotografiranje Marsa, odklop robota raziskovalca od vesoljskega plovila in njegova namestitvev na Marsovo površino, kakor tudi opremljanje robota z navodili za nadaljnje raziskovalno delo.

V naslednjem intervjuju z Jennifer Harris boste spoznali njeno vlogo v posadki vesoljskega plovila Mars

Pathfinder, izvedeli boste nekaj o njenem osebnem življenju, njeni filozofiji in o tem, zakaj je prepričana, da je možno delati na najbolj drznem projektu raziskovanja vesolja in hkrati verovati v Boga.

I: Kakšna je bila vaša vloga pri projektu Pathfinder?

Pravzaprav sem imela v štirih letih, kolikor je trajal projekt, več vlog. Posadki plovila sem se pridružila v avgustu 1994. Najprej sem delala na podsistemu – Management za odnose in informiranje (AIM) – in sem bila odgovorna za projektiranje in razvoj talne programske opreme. Vsekakor sem zaradi zunanjega poskusnega programa veliko časa preživela v laboratoriju z namenom, da bi se prepričala, da sta programska in aparturna oprema plovila pravilno delovala. Med najlepšimi trenutki mojega dela pri projektu je bilo gotovo delo v skupini za montažo, testiranje in delovanje. Ta del projekta je potekal v Cape Canaveralu na Floridi. Tam smo nekega dne pred kosilom s skupino delali zadnje poskuse na plovilu. Po kosilu sem bila imenovana za vodilnega inženirja – odgovorna za dejavnost plovila na Marsovi površini. Vodstvo projekta Pathfinder se je za to odločilo zaradi moje zavzetosti, izkušenj in znanja, ki je bilo vezano na delovanje vesoljskega plovila na površini. Prav to je pogojevalo tudi drugo odločitev managementa, da prevzamem vodenje poleta. Torej, da postanem direktor poleta takoj, ko Pathfinder pristane na Marsovi površini. To je preprosto pomenilo, da s tem prevzemam odgovornost, da bo za vse inženirske postopke, ki smo jih za plovilo načrtovali – seveda, za čas, ko bi bilo plovilo na Marsovi površini – sprejeta prava odločitev in bo vsaka operacija pravilno izpeljana.

I: Torej, kaj ste prvi dan, ko je Pathfinder pristal na Marsu, delali?

To delo rada opisujem kot »obvladovanje kaosa«. S plovila je nazaj na Zemljo prihajalo toliko informacij, da jih je bilo včasih kar težko obvladovati. Tako sem se zavzemala, da smo pregledovali in ocenili le najpomembnejše. Ko je moja skupina pridobila pravo informacijo, smo morali sprejeti odločitev, kaj bo naslednji korak. Takrat sem se morala sama odločiti in dati povelje; iz našega komandnega studia so bila povelja posredovana plovilu, ki je moralo pravilno odreagirati in izvesti zadano nalogo. Včasih smo morali hkrati reševati štiri ali pet različnih problemov.



Prvi dnevi so bili zame zelo zanimivi, saj pred tem nihče ni natančno vedel, kako se bodo stvari odvijale oziroma kakšno bo okolje na Marsu. Na neznane situacije smo morali hitro reagirati in se odzvati na probleme, ko so se le-ti pojavili. Kakorkoli že, bilo je zelo napeto. Prav gotovo je bila to najbolj navdušujoča in poživljajoča izkušnja v mojem življenju.

I: Kaj vam je pri vašem delu najbolj všeč?

Reševanje problemov. Uživam v tem, ko poskušam ugotoviti, kaj je povzročilo, da je plovilo reagiralo na določen, včasih prav nepričakovan, način. Mnogi problemi, s katerimi smo se morali soočiti, so bili majhni in relativno lahki. Pojavljali pa so se tudi večji, ki so zahtevali več časa in napora. Uživam v enih in drugih. Če iskreno pomislim, bi bila celotna odprava Pathfinderja malce dolgočasna, če ne bi bilo veliko majhnih in včasih tudi velikih problemov, s katerimi smo se morali ukvarjati. Razlog, zakaj tako uživam v reševanju problemov, je v tem, da imam, ko je problem rešen, občutek, da gre za pomemben dosežek. Sem namreč tip človeka, ki uživa v takih dosežkih.

I: Ali je ta potreba po »pomembnih dosežkih« nekaj, kar je bilo vedno v vas, ali se je pojavila, ko ste delali na projektu, o katerem govoriva?

Odkar se spominjam je bil v meni neizprosni zagon, da bi nekaj dosegla. Ko sem bila mlajša, sem bila »obremenjena z dosežki« – bila sem nekdo, ki hoče biti v vsem najboljši. Mislila sem, da se je potrebno na vsakem področju mojega življenja maksimalno izkazati. Eno izmed področij, kjer sem se odlikovala, je bila glasba. Učila sem se igrati šest glasbenih instrumentov, med njimi klasični klavir, med trinajstim in sedemnajstim letom sem tekmovala na klavirskih tekmovanjih. Pela sem v muzikalih, v času študija pa v univerzitetnem pevskem zboru.

Prav tako sem bila odlična v športu. Igrala sem košarko, softball in odbojko. Na univerzi nisem bila samo članica, ampak tudi namestnica kapitana »Akademske Vse« – Ameriške odbojcarske ekipe.

Kar zadeva učni uspeh, sem bila na srednji šoli popolna odličnjakinja. Pred vpisom na fakulteto sem dobila mnoge ponudbe za štipendiranje. Odločila sem se za študij in se vpisala na Massachusetts Institute of Technology, kjer sem postala članica Častnega aeronavtičnega inženirstva.

Kot lahko vidite iz tega kratkega opisa mojega življenja, sem bila vedno usmerjena v dosežke.

I: So vaši dosežki nekaj, na kar ste osebno ponosni?

Ko se sedaj oziram nazaj na vsa ta leta, opazim, da sem bila polna ponosa. Iskreno rečeno, na svoje dosežke sem bila mnogo preveč ponosna. O sebi in o tem, kaj zmorem, sem mislila le najboljše. Uživala sem ob misli, da sem najboljša. Poraza nisem mogla prenesti. Mislim, da je bila moja želja biti najboljši, vodena in pogojevana s tem, da sem vedno hotela na ljudi narediti dober vtis. Vedno sem hotela, da ljudje vedo, kdo sem, in da sem zaradi svojega uspeha pomembna in vredna spoštovanja. Počutila sem se, kot da bi to pomenilo, da sem uspešna v očeh vsega sveta.

I: Zdi se kot, da danes niste več tako ponosni na svoje dosežke, kot ste bili takrat. Je to res?

Da, res je.

I: Kaj se je zgodilo, da se je to spremenilo?

Mislim, da je na moje razmišljanje začela vplivati moja srednješolska odbojcarska trenerka. Bila je zelo predana kristjanka, mene in moje soigralke je spodbujala, naj resno razmislimo o tem, kaj pomeni slediti Kristusu. Ko sem začela premišljevat o Kristusovih besedah, sem se začela hkrati spraševati, če me bodo moji poskusi, da bi dosegla pomembnost v stvareh sveta, zares izpolnili. Eno izmed področij, kjer sem iskala odgovore, je bilo tudi Sveto pismo. Spominjam se, da sem nekoč prebrala Jezusove besede iz Lukovega evangelija, ko je rekel nekaj takšnega: »Kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?« Vedela sem, da je bilo »pridobiti si ves svet« nekaj, kar sem si zelo želela. Hotela sem doseči uspeh v očeh sveta. Zame je bila to najpomembnejša stvar v življenju. O možnosti, da »zaradi pridobivanja sveta« v zameno dajem svojo dušo, nisem veliko premišljevala.

Nadaljevala sem z branjem Svetega pisma. Kmalu sem spoznala, da še tako pomemben svetovni uspeh ne more rešiti moje duše. Vidite, mislila sem, kako visoki so moji standardi – morala sem biti boljša od drugih. Vendar sem spoznala, da je Božji standard mnogo večji – popolnost v vsem. Verjeli ali ne, tudi jaz nisem bila tako arogantna, da bi mislila, da sem v vsem popolna. To je zame pomenilo, da nisem dovolj dobra, da bi rešila svojo dušo, četudi bi si pridobila ves svet.



Sveto pismo je to nepopolnost v mojem življenju poimenovalo »Greh«, hkrati pa me je poučilo, da obstaja rešitev za moj greh. Sveto pismo pojasnjuje, kako je Bog poslal na svet svojega edinega Sina Jezusa, da bi umrl za moje grehe, da bi jaz lahko imela mir z Bogom. Odločila sem se, da je res pomembneje slediti Jezusu in rešiti svojo dušo, kot pa si pridobiti ves svet; pomembneje je zaupati Jezusu, kot samemu sebi.

I: Torej, poleg tega, da ste sedaj manj arogantni, kako se je potem, ko ste svoje zaupanje predali Bogu, vaše življenje spremenilo?

Bog je spremenil moje življenje na mnogih področjih – tudi aroganco. Postal je Gospodar nad mojo potrebo »biti najboljši« in nad mojim hotenjem »doseči svetovni uspeh«. Po mojem delu in s pomočjo mojih življenjskih okoliščin me je veliko naučil o sebi in svojem značaju.

Kar zadeva mojo potrebo »biti najboljši«, me je Bog poučil, da je pomembneje ljubiti in biti usmiljen do ljudi, kot pa se nad njimi izživljati v akademskih in drugih aktivnostih. Še vedno imam željo po osebni odličnosti, ampak se sedaj zavedam, da so moji talenti in moje sposobnosti Božji darovi, ki morajo biti uporabljeni za njegovo slavo in ne za mojo. Bog me je tudi poučil o praznosti iskanja izpolnitve lastnih interesov.

Rezultat tega je, da me je on usposobil, da sem za svoje življenje izbrala »njegov zemljevid« namesto svojega, saj bi me moj vodil le k svetovnemu uspehu.

Na primer: pred nekaj leti sem zapustila svojo službo v laboratoriju Jet Propulsion in odšla v Sevastopol v Ukrajini. Tja sem šla, da bi poučevala angleški jezik na srednjih in višjih šolah. Poleg tega pa sem poučevala tudi o Svetem pismu. Učila sem ljudi, ki še nikoli prej niso slišali, da jih Bog ljubi in da je Jezus zanje umrl na križu. To prav gotovo ni bilo tisto delo, ki bi mi pripomoglo doseči uspeh v letalski karieri ali v očeh sveta, ampak sem se za to odločila, ker sem zaupala v Božje vodstvo.

Bog me je tako spremenil, da sem postala bolj pozorna na duhovne potrebe ljudi iz drugih kultur, pri tem sem spoznala, kako so mi moje študije in delo v

aeronavtičnem inženiringu pomagale bolje razumeti Božji značaj. Moj študij vesoljske mehanike in fizike mi je jasno predstavil, kako je vesolje skrbno načrtovano. Logični zakoni in konstante vesolja so me navduševali. Všeč mi je sistem celovite smiselne ureditve. Ko premišlujem o Bogu, Stvarniku vesolja, se zavem, da je on mnogo večji in močnejši kot vse, kar je ustvaril. To mi pomaga razumeti njegovo veličino.

Pogosto pa se počutim ponižano in mislim, da bi se morali tako počutiti vsi. Ko pomislim, da hočem v polnosti razumeti Božjo misel. Verujem v resničnega Boga, ki je vsekakor večji, kot sem jaz sposobna doumeti.

I: Dejstvo, da ste vi izkusili te spremembe v vašem življenju, še ne potrjuje Božjega obstoja. Mnogi ljudje mislijo, da danes znanost človeštvu zagotavlja vse odgovore, ki jih za naše življenje potrebujemo – torej, Boga ne potrebujemo. Kaj vi mislite o tem?

Moje delo je raziskovanje in študij vesolja. Znanstveni postopek – torej postopek hipoteze, preizkusa in razvojne teorije – o našem svetu je nuja in nam pomaga, da se o vesolju več naučimo. Sama ne verjamem, da je znanstveni postopek bog. Mislim, da vsega ne more razložiti. Tako znanstveni postopek, kot kateri koli drugi delček vesolja, vse je bilo iz nečesa ustvarjeno. Samo se ni ustvarilo. Jaz verujem, da je vse to načrtoval in ustvaril Bog. Prav tako verujem tudi to, da je ta Bog ustvaril tudi nas, da bi mi z njim imeli prijateljski odnos. Znameniti francoski fizik Blaise Pascal je rekel: »V vsakem človeku je prazen prostor, ki ima obliko Boga in ne more biti izpolnjen z nobeno ustvarjeno stvarjo, razen z Bogom, ki se nam je razodel po Jezusu Kristusu.« Vsakdo išče način, kako bi zapolnil ta prazen prostor. Sama verujem, da me je ustvaril Bog, da je ustvaril moje srce, zato je bila odločitev, da svoje zaupanje predam njegovemu Sinu Jezusu Kristusu, da on izpolni to praznino, zame najbolj logična izbira.

Prevod: Mojca Murn





Vse raste k svetlobi

Si že opazil, da v naravi vse sili k svetlobi? Najmanjše zrno semena v temni zemlji raste k svetlobi. Vsako drevo, ne glede na to, kako gost je gozd, steguje svoje veje k svetlobi. Vsaka roža obrača cvetove proti soncu.

Samo človek se je oddaljil od svetlobe. Njegovo bivanje je izgubilo vse barve, vsak smisel.

Duh je izpodrinjen. Če pa je svetloba duha zatemnjena, pomeni to začetek brezsrčnosti, fanatizma in smrti.

Kjer je duh izgnan, prodreta v življenje brezup in tema.

Le gradite tako naprej

Gradite veliko svetovno mesto, polno pisarn, veleblagovnic, doživljajskih parkov in stolpnic.

Povsod elektronika in luksuz.

Gradite avtoceste in tirnice za največje hitrosti. Premostite morja, zvrčajte tunele pod gorami, prekrijte svet s telekomunikacijami, ustanovite zdravstvene in socialne sisteme od zibelke do groba.

Takšno mesto je prazno, takšno mesto je mrtvo.

Človek, na tisoče načinov povezan s človekom, umira od mraza, če ni topline.

Topline človeške bližine in topline varnosti, ki tako dobro dene.

Človek bo umrl, če ima ob sebi tisoč mrtvih stvari in niti enega ljubega človeka.

Neodgovorno

Ljudje nismo več bratje in sestre. Sedimo za steklom in betonom, vsak v svojem izoliranem svetu, osamljeni. Stik med nami je umrl, postali smo številke, PIN kode in banka podatkov.

Ljudje se drug za drugega več ne čutimo odgovorni. Postali smo tekmeci. Brezobzirno se borimo za velik kos pogače.

Ljudje trpijo, so mučeni in jih umorijo. In na milijone ljudi vse to gleda po televiziji kot zabavni program.

Tako kot do sedaj, se v oborožitveni industriji pospešuje razvoj vedno modernejšega orožja. In tudi če se tega orožja sedaj še ne uporablja, zaradi velikih stroškov že danes ubija reveže, ki umirajo od lakote. To je splošna korupcija duha, kolektivna norost.

Človek je edino bitje na Zemlji, ki je zmožno uničiti svojo lastno vrsto.

(vse Phil Bosmans)



Apologetska študija

Resnica o ženskah v cerkvenih službah

(Don in Ruth Rousu)



Don in Ruth Rousu, pastorja v krščanski cerkvi *Vineyard Christian Fellowship* v mestu Edmonton, Alberta, ZDA

Ženske so bile dolgo časa v Cerkvi ujetnice. V pretežni meri je bilo to zato, ker so v Cerkvah več stoletij dominirali moški. Pri prevajanju in razlagi svetopisemskih Pisem na to temo je bil prisoten moški predsodek. Toda izkazalo se je, da je suvereni Bog dovolil sovražniku pri tem sodelovati. Ali je torej res, da so bili v tej situaciji navzoči vsi trije? Človek, hudič in sam Bog?

Ta vzorec lahko najdemo v Pismih. Na primer, ko so bili Judje v egipčanskem suženjstvu, je ljudstvo Izrael samo po sebi zapadlo v faraonove verige, ujeti so bili v satanovo zanko in ovirani z Božje strani – in vse to zato, da se je izpolnil Gospodov namen v točno določenem času. On je Bog, ki iz zlega prinese dobro. Ko je prišel čas, je Mojzes rekel faraonu: »Izpusti moje ljudstvo!« V eni noči so odpadle vse verige in Božje ljudstvo je odšlo iz Egipta svoji usodi naproti.

Danes je čas za Mojzesovo oznanilo. Prav sedaj Bog vodi nekaj veliko večjega, kot je bil eksodus. Preroški posredniki vsepovsod pričujejo, da nas Bog pripravlja na žetev neizmernih razsežnosti, v kateri bomo potrebovali vsakega delavca. Čutimo, da bo Bog naredil nekaj tako velikega, kar bo zajelo celotno Kristusovo telo, da se bo ta namen lahko izpolnil. Čas je, da slišimo Gospodove besede: »Osvobodite moje ujetne hčere, da izvršijo mojo voljo.« Tako kot sta bila potrebna dva, Simeon in Ana, da sta molila in prerokovala nad otrokom Jezusom v templju, tako Bog dviguje moške in žene, da izpolnjujejo njegove namene.

Rušenje svete krave

Ko sem v svoji teologiji sprejel radikalno spremembo glede vloge žena v javnih službah, sem spoznal, da je omejevanje žena v Cerkvah izhajalo iz enega odlomka, 1. Pismo Timoteju 2, 11-15:

»Ženska naj se da poučiti tiho in z vso vdanostjo. Ne dovolim pa, da bi ženska poučevala, tudi ne, da bi gospodovala nad moškim. Tiho naj bo. Prvi je bil namreč izoblikovan Adam, potem Eva. In Adam ni bil zapeljan, žena pa se je pregrešila, ker se je dala zapeljati. Rešila pa se bo s tem, da bo rojevala otroke, če bodo vztrajali v veri, ljubezni in svetosti, združeni z razumnostjo.«

Cerkev je zgradila celotno doktrino in prakso primarno na tem besedilu. V zadnjih nekaj letih pa so se pojavili dragoceni dokazi, ki potrjujejo, da je bil originalni tekst v grškem jeziku napačno razumljen in napačno razložen. Napačen prevod se je naslonil na grški glagol 'authenthein'. Problem je v tem, da tega glagola ni najti nikjer drugje v Bibliji. Iz večletnih izkušenj v zvezi s študijem biblijskih jezikov vem, da se prevajalci naučijo pomen besede tako, da jo preučijo še v drugih biblijskih odlomkih. Za besede, ki se drugje v Bibliji ne pojavijo, pa morajo pogledati v spremljajočo literaturo iz istega obdobja. Čeprav so mnogi prevajalci 1. Pisma Timoteju glagol 'authenthein' prevajali kot 'imeti oblast' nad moškim, pa takšen prevod krši tako kontekst Pavlovega pisanja kot uporabo besede v drugi literaturi prvega stoletja. Naj razložim.

Originalen pomen besede 'authenthein'

Raziskave kažejo, da se je pomen besede 'authenthein' v obdobju 1100 let dramatično spremenil. Ko to besedo prvič najdemo v klasični literaturi šestega stoletja pred našim štetjem, je takrat običajno pomenila 'povzročiti ali biti odgovoren za



umor'. V obdobju 200 do 300 našega štetja je beseda praviloma pomenila 'zahtevati lastništvo nad premoženjem' bodisi upravičeno ali neupravičeno skozi goljufijo. V istem obdobju pa bi ta beseda lahko pomenila tudi 'pridobiti moč, oblast'. V obdobju, ko je bila napisana Nova zaveza, pa je bil najbolj pogost pomen te besede 'biti ali trditi, da si avtor ali začetnik nečesa'. In očitno je bil to originalen prevod besede 'authentien', bistvenega glagola v 12. vrstici 2. poglavja 1. pisma Timoteju.

Ne samo da so prevajalci spregledali prevladujoč pomen besede 'authentien' v času, ko je bila napisana Nova zaveza, pač pa so očitno tudi zgrešili kulturno ozadje, v katerem je Pavel napisal to pismo Timoteju.

Sprevrčanje pisma se vrinja v Cerkev

Timotej je bil v Efezu. Efez je bil svetovno središče poganstva, ki mu je duhovno vladala ženska boginja Artemida, ki so jo Rimljani klicali Diana. Kult Artemide je podpiral nadvlado ženske in zagovarjal dominacijo ženske nad moškim. V ozadju je bila še doktrina, da je bila Artemida sposobna spočeti, brez da bi potrebovala moškega. Za ta kult so bile značilne spolne perversnosti, obredi plodnosti, brezkončni miti in mišljenje, da človeštvo izvira iz ženske, ne iz moškega. Širile so se magija in vse oblike demonskih aktivnosti.

V Efezu je bila prav tako prisotna skupina judovskih gnostikov, ki je predstavljala ekvivalent današnjemu gibanju New Age. Grška beseda za 'gnostiko' je 'gnosis' in pomeni 'znanje'. Gnostiki so priznavali duhovne vodje in kombinirali učenje Artemide z učenjem Stare zaveze. Primer njihovega sprevrčanja pisma je očitno v njihovi razlagi starozavezne zgodbe o Adamu in Evi.

V najbolj prevladujoči gnostični verziji te zgodbe, je bila Eva 'razsvetljenec' človeštva, ker je prva sprejela 'pravo spoznanje' od kače, v kateri so gnostiki videli 'odrešenika' in razsvetljevalca resnice. Gnostiki so verovali, da je Eva poučila Adama o tem novem razodetju, in ker je bila mati vseh, je bila začetnik človeške rase. Adam, pravijo, je bil prej Evin sin kot mož. To verovanje je rezultiralo v gnostični doktrini, da je žena lahko spočela in rodila otroka brez moškega sodelovanja pri tem.

Gnostiki so prav tako učili, da je bil hebrejski Bog manjše božanstvo, in so zato njegovo ime spremenili iz Yahweh

v *laldabaoth*. Ker so verovali, da je fizična snov zla, duhovni svet pa dober, so nadaljevali z učenjem, da je Bog naredil veliko napako, ko je ustvaril materialni svet.

Te gnostične ideje so se vrinile v Cerkev in zato je Pavel, ko je pisal Timoteju, le-tega spodbujal, naj se sooči s problemom lažnih nauk. Rekel mu je, naj prepove določenim ljudem raznašati njihova lažna sporočila v Cerkev, in naj opozarja druge, naj se odvrnejo do neskončnih razprav o rodovnikih. Rekel mu je, naj nasprotuje tistim, ki govorijo lažno o živem Bogu, opominja ljudi o demonskih doktrinah, se izogiba neumnim, praznim prerokanjem in naj nima ničesar skupnega z zgodbami starih ženic, kot je bila popačena zgodba o Adamu in Evi. Timoteja je opominjal, naj uporabi pisma kot zdravilo za »za poučevanje, svarjenje, za poglobljevanje in vzgojo v pravičnosti«.

Kaj je Pavel v resnici rekel

V luči originalnega pomena besede 'authentien' in socialnega ozadja, v katerem je Pavel napisal svoji pismi Timoteju, naj vam ponudim razlago, kakšno je moje verovanje glede pravilne uporabe in razlage besedila v Timoteju. Jaz verujem, da Pavel pravi: **»Ne dovolim (sedanji čas za to situacijo), da bi ženska učila ali oznanjala samo sebe kot izvor moškega (authentien).«** Ali vidite, kako ta prevod izpodbije lažno doktrino?

Beseda, ki je pogosto prevedena kot »molk«, v primeru iz 1 Tim 2,12 je prevedena kot »Tiho naj bo« – gre za besedo »hesuchia« – prav tako pomeni tudi harmonija, mir, udobje ali dogovor. Pavel torej nadaljuje z besedami: »Ona mora biti v dogovoru oz. v skladu«, pri čemer misli na skladnost s Pismi in zdravim naukom v Cerkvi.

Nato pa nadaljuje: »Prvi je bil namreč izoblikovan Adam, potem Eva.« Ta izjava stoji trdno nasproti ideji, da je Eva začetnik. Pavel prav tako pravi: »Adam ni bil zapeljan, žena pa se je pregrešila, ker se je dala zapeljati.« Ta izjava direktno nasprotuje prepričanju, da je bila Eva 'razsvetljevalec' in nosilec novega razodetja.

Menim, da je ta prevod najverjetneje najbolj legitimen, ker sodi v socialni kontekst, v grščini je avtentičen, govori o problematični situaciji in se popolnoma sklada s celotno Pavlovo teologijo in učenjem glede žensk.



Ženske: Pavlove sodelavke v oznanjanju evangelija

Nobenega dokaza ni, da je Pavel prepovedal ženskam delati v skladu z njihovim poklicem pred Bogom. Med vsem svojim poslanstvom Pavel govori o ženskah kot o svojih sodelavkah v oznanjanju evangelija.

Pavel je delal s timom mož-žena pri izdelovanju šotorov. Potoval je z njim, medtem ustanavljal in vodil hišne cerkve in pripravljaval velikega govornika Apola, da bi bil bolj izveden v Božji besedi. Praviloma v Pismih najprej omeni ime žene, Priskila, in šele nato njenega moža po imenu Akvila.

Pavel je prav tako spodbujal Timoteja, naj zaupa v vero, ki jo je prejel od dveh žena, svoje stare mame in matere.

V svojem pismu Rimljanom Pavel cerkvi v Rimu priporoča žensko voditeljico, Fojbo. Pravi, da jo sam pošilja kot služabnico evangelija. Grška beseda za »služabnik« pomeni tukaj diakonos, diakon. Ko govori o Fojbi, Pavel prav tako uporablja besedo »prostatis«, kar pomeni vodja ali nekdo z odgovornostjo in avtoriteto.

V istem poglavju Pavel pozdravlja svoje sorodnike, Andronika, moža, in Junijo, žensko, ki jo imenuje apostol. Pravi, da sta oba bila v Kristusu pred njim in da sta visoko cenjena med apostoli.

Pavel lomi tradicijo rabinov, v kateri je bil vzgojen, in vztraja, da se mora ženska učiti Božje Besede, tako kot moški, v ponižnosti srca in popolni podreditvi resnici Jezusa Kristusa. Pavel želi opogumiti in usposobiti ženske, ki bodo učile resnico Pisma, ne pa mitov in laži. Pavel govori Timoteju, katere ženske naj doda na plačilno listo. Svetuje mu, naj zaposli tiste, ki lahko v Cerkvi opravljajo službo – ženske z dobrim značajem in duhovnim ozadjem.

Končno je sam Pavel rekel: »Kajti vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste oblekli Kristusa. Ni ne Juda ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne možkega ne ženske: kajti vsi ste eden v Kristusu Jezusu.« (Gal 3,27-28)

Božji načrt za ženske danes

Skozi stoletja je Bog izpostavljaval čudovite ženske, ki so bile v Kristusovi Cerkvi na vodstvenih položajih. Delovale so na petih področjih službe Cerkve, kot apostoli,

prerokinje, evangelistke, pastori in učiteljice. Nekaj žena mi pride na misel, ki so močno vplivale in zaznamovale poslanstva številnih mož, tudi mene: Madame Guyon, Hannah Whitall Smith, Jesse Penn Lewis, Mati Tereza, Jackie Pullinger. Dr. Paul Yonggi Cho, pastor največje Cerkve na svetu, je rekel, da njegova služba ne bi bila to, kar je danes, če ne bi bilo njegove tašče in žena, ki so bile pripravljene pastarovati mnogim celičnim skupinam, iz katerih je sestavljena njegova Cerkev. On trdi, da je celične cerkvene skupine vodilo 6000 žena, preden je našel prvega možkega, ki je bil pripravljen opravljati to službo. To je samo nekaj drobcev od tega, kar bo Bog v bližnji prihodnosti naredil z ženami, katerih življenja so podrejena njemu.

Pavel je rekel Timoteju, naj išče ženske, ki so, kot Jezus, umivale noge svetim. Tako smo tudi mi poklicani, da iščemo tiste, v katerih je on utelešen, bodisi v ženah ali v moških, in jim omogočimo, da služijo v skladu z njihovim klicem. Poznali jih bomo, ker bodo podrejeni Božji disciplini izžarevali njegovo svetost. Izražali bodo njegovo naravo in značaj, imeli bodo srce služabnika, hodili bodo v ponižnosti in poslušnosti. Takšni ljudje bodo imeli Kristusov um, izražajoč njegovo modrost in avtoriteto. Njegova ljubezen, njegova beseda in maziljenje bodo v njih, in preko njih bo svet videl Jezusa.

Vidite torej, da tukaj ne gre za prevlado moških ali za podreditev žena. Gre za to, da je Jezus v popolnosti izražen v vseh udih njegovega telesa. In danes je v Cerkvah mnogo žensk, ki izžarevajo značaj, službo in Jezusovo maziljenje. Prišel je čas, da zlomimo breme pritiska, strahu, sovraštva, in jih spustimo v njihove službe. Čas je, da spoznamo klice, ki jih je Bog namenil svojim hčeram in jim tega ne jemljemo. Ura je pozna.

V teh poslednjih časih Bog pripravlja oder za veliko žetev. Ko bo prišla, bo izgledala kot v Luku 5. Se spominjate velikega ulova rib? Mreže so pokale! Čolni so se potapljali! Preplašeni učenci so iskali pomoč! Sedaj je čas, da slišimo njegov glas. On spodbuja Cerkev, da moli, kot še nikoli prej. In ko molimo, Gospod žetve kliče vsakega delavca, ki je na razpolago. Božje žene, pridite naprej! Razplamtite ogenj.

Prevod: Mojca Hode



Polemična misel

Drevo smrti in drevo življenja

(Norbert Lieth)

Nek oglas govori o novi obliki pokopavanja, ki ni na pokopališčih. Človek hrepeni po tem, da bi živel še naprej, obstajal po smrti, imel upanje. Ker je drevo simbol življenja in upanja, se pod vplivom te ideje ljudje odločajo, da po upepelitvi pepel položijo na korenine nekega drevesa. Tisti, ki se za to odločijo, ne glede na veroizpoved ali starost, si še v času življenja poiščejo drevo, pod katerim bo zakopan njihov pepel. In tako si že v času življenja lahko skupaj z vašo družino poiščete vaše drevo.

Nek reklamni citat: »Ali poznate lepšo sliko velike ljubezni, ki celo po smrti simbolično živi dalje? Živeti dalje v obliki drevesa, ki je sam po sebi simbol za življenje. Pokopavanje v naravi pri drevesih spada k človeškemu krogu. Tukaj smo, da uresničimo za vas te zamisli. Vsi ljudje, ne glede na veroizpoved ali starost, si poiščejo še v času življenja drevo, pod katerim bo zakopan njihov pepel. Že v času življenja si lahko poiščete skupaj z vašo družino vaše drevo. Postalo bo centralna navezna točka, popolnoma neodvisno od ločenega geografskega prebivališča posameznega družinskega člana.«

Ta ideja ne promovira le alternative (nasprotno izbere) normalnemu pokopu na pokopališču, ampak predstavlja tudi alternativo za živo vero v Boga ljubezni, ki bo nekoč obudil umrle. Je slaba in žalostna alternativa. Kajti, ko je človek mrtev, ne igra nobene vloge, kje je pokopan, ampak bolj, v kakšnem stanju vere je bil pokopan. Človek je lahko pokopan razkošno in z vsemi častmi, pa je za vedno izgubljen, vendar na drugi strani se lahko zgodi tudi, da so posmrtni ostanki nekoga lahko »vrženi« v masovno grobišče, pa bo ta kljub temu odšel v nebesa. Drevo, naj bo staro kolikor hoče, končno propade. Kaj koristi, če svoje upanje položimo na nekaj, kar bo nazadnje umrlo?

Dalje velja premisliti, da človekova duša v trenutku smrti zapusti telo in gre drugam. Zato lahko telo leži, kjerkoli želi, pa je samo lupina; človekova osebnost namreč obstaja dalje – bodisi v pričakovanju vstajenja telesa k

veličastju ali v kraljestvu smrti s pričakovanjem vstajenja k sodbi (Lk 16,22-23.26; 2 Kor 5,8; Fil 1,23).

Mnogi izmed teh, ki spijo v prahu zemlje, se bodo prebudili; nekateri za večno življenje, drugi pa za sramoto in večno gnusobo. (Dan 12,2)

»Vsi ljudje, ne glede na veroizpoved ali starost, si poiščejo še v času življenja drevo, pod katerim bo zakopan njihov pepel. Že v času življenja si lahko poiščete skupaj z vašo družino vaše drevo.«

Ti stavki so s krščanskega gledišča ganljivi. Kajti obstaja eno drevo, veliko boljše, drevo življenja – križ Golgote, h kateremu lahko pride vsak človek, ne glede na poreklo in starost. To je Gospod Jezus Kristus, ki je umrl na križu in vstal od smrti, h kateremu lahko pride vsa družina za časa življenja.

Kdor stori to, prejme živo upanje večnega življenja že tukaj in sedaj. K Jezusu, »drevesu življenja«, lahko pride vsak s svojo krivdo. Vsi njegovi grehi bodo pod Jezusovimi nogami postali »pepel«, ki bo res »pokopan« za vedno.

»Steza življenja vodi dojemljivega navzgor, da se ogne podzemlju, ki je spodaj.« (Preg 15,24).

Zaradi nekega drevesa v raju je spodletelo prvima človekoma Adamu in Evi. Greh in smrt sta dobila moč nad njima in izgubila sta paradiz: »Žena je videla, da je drevo dobro za jed, mikavno za oči in vredno poželenja, ker daje spoznanje. Vzela je torej od njegovega sadu in jedla, dala pa je tudi možu, ki je bil z njo, in je jedel.« (1 Mz 3,6).

Na nekem drevesu (križu) je zmagal Jezus Kristus. Premagal je greh in smrt in nam povrnil raj: »Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les, da bi mi grehom odmrli in živeli za pravičnost. Po njegovih ranah ste bili ozdravljeni.« (1 Pt 2,24). Največja človekova zmaga je v tem, da človek premaga sebe in se oklene drevesa življenja, ki se imenuje Jezus Kristus. Zato Jezus pravi: »Zmagovalcu bom dal jesti z drevesa življenja, ki je v Božjem raju.« (Raz 2,7)

Prevod: Vida Derganc

Vir: Mitternachtsruf 05/2010, rubrika Im Blickfeld



Homilija

Najbolje izkoristite vsako priložnost

(Mag. Gary Carlson)



mag. Gary Carlson,
evangeljski duhovnik
iz Novega mesta

»Skrbno torej pazite, kako živite, ne kot nemodri, ampak kot modri. Skrbno izrabljajte čas, kajti dnevi so hudi. Zato ne bodite nerazumni, ampak spoznajte, kaj je Gospodova volja.« (Ef 5,15-17)

V tem odstavku Pavel omeni dve predpostavki o kristjanih: prva je, da smo modri in ne neumni, druga pa, da je modrost Svetega pisma praktična in nas uči več kot le samo to, kaj verjeti, temveč tudi kako živeti.

Nekdo je nekoč rekel: »Tisto, kar se spleča narediti, se spleča narediti dobro.« Običajno vidimo, kje so resnične prioritete ljudi, po tem, kaj poskušajo narediti dobro. Nekdo pridno dela v svoji službi, drugi se osredotoča na svoje izobraževanje, nekateri pa svoj trud vlagajo v področja kot so dom, družina, hobiji, oblačila in tako dalje.

Ampak koliko nas posveča pozornost na naše duhovno življenje? Vemo, da naše sedanje duhovno življenje določa našo večno usodo – ampak včasih se obnašamo, kot da le-to ni pomembno. Zato moramo slišati, kaj nam Bog govori, ker nam to lahko pomaga, da se izognemo nespametnim odločitvam.

Pismo Efežanom 5,15: »Skrbno torej pazite, kako živite, ne kot nemodri, ampak kot modri.« V tem stavku se pojavlja čudovita grška beseda, o kateri bi rad spregovoril za trenutek. Ta beseda je grška beseda *awkribw* («akribos») in dobesedno pomeni hoditi ali pa se premikati natančno oziroma točno. V grščini torej Pavel dejansko pravi:

»Skrbno torej pazite, kako natančno se premikate.« Ta beseda se včasih uporablja za opisovanje osebe na strmi gori, ki stopa od kamna do kamna. Očitno je, da hoja po robu gore zahteva skrbno pozornost, saj se že en napačen korak lahko izkaže za usodnega. Pavel je Efežanom želel sporočiti naslednje: »Bodite pozorni in pazite kam stopate, da ne bi padli.«

Kaj to v praktičnem smislu pomeni za kristjane? Enostavno, da včasih ustvarjamo prehitre sodbe in se prenačljeno odločamo. Spregovorimo prehitro, ravnamo lahkomišlno in odgovarjamo, še preden razumemo vprašanje. In ker ravnamo lahkomišlno, brez da bi čakali na Božje vodstvo, naredimo več škode kot koristi.

Kaj se zgodi, če vedno hitite? Premislite o tem. Ne pazite, kam stopate in se slej ali prej spotaknete in padete. Starodavni psalmist je zapisal: »Odnahajte in spoznajte, da sem jaz Bog ...« (Psalm 46,11). Ko se ustavimo in prisluhnemo Bogu, ugotovimo, da lahko on naredi več skozi nas kot lahko naredimo, če se lotimo sami. Odkrijemo tudi, da so njegovi načrti veliko boljši kot naše nespametne ideje.

Pavel nadaljuje: »Skrbno izrabljajte čas, kajti dnevi so hudi.« (Ef 5,16) Grški jezik ima dve besedi za čas. Ena beseda se nanaša na zaporedno minevanje časa in v tem smislu govorimo o urah, minutah in sekundah. Nekdo nas vpraša: »Koliko je ura?« in mu odgovorimo, da je pol sedmih. To je ena vrsta časa.

Druga grška beseda pa se ne nanaša na dobesedno minevanje časa, ampak na trenutno priložnost, ki zahteva dejanje. To besedo Pavel uporablja v tem odstavku. Opisuje naše krščansko življenje v smislu trenutkov priložnosti, ki jih moramo izkoristiti modro. Ampak to ni



vse, kar pravi. Pavel prav tako poda razlog, zakaj moramo kar najboljše izkoristiti vsako priložnost, to je »...kajti dnevi so hudi.« (Ef 5,17)

Nekateri veste, da je Pavel zapisal te besede, medtem ko je bil priklenjen na čuvaja v rimskem zaporu. Zavedal se je, da ga bodo Rimljani verjetno kmalu usmrtili. Razen tega vemo, da je Pavel pisal kristjanom, ki so živeli v Efezu. V Pavlovih časih je bil Efez najbolj pomembno mesto v azijski pokrajini, drugo največje mesto poleg Rima. Efez je bil središče mednarodne trgovine in v vsakem smislu premožno in vplivno mesto. Vsi v starodavnem svetu so poznali slaven tempelj Artemide, ker so ga smatrali za ponos Efeza. Artemida je bila boginja plodnosti. Njen tempelj v Efezu so smatrali za enega izmed sedmih čudes starodavnega sveta. Čaščenje Artemide je bilo polno spolne perversnosti. V tem templju so častilci sami sebe privedli do duhovne blaznosti in se prepuščali svojim strastnim poželenjem. Nek starodavni pisec je o Efežanih zapisal, da je njihova morala nižja od morale živali.

Ampak Efez ni napolnjevala le sprevrženost, temveč je bilo mesto znano po astrologiji, magičnih urokih in čarodejstvu. Pavel je torej pisal kristjanom, ki so bili obkroženi s strašanskim grehom. Kot vemo, pa se je v istem času pričel nov val preganjanja Cerkve. S tem, ko se je evangelij širil, se je srečeval s hudim odporom ljudi, ki so v Jezusu in njegovih privrženecih videli grožnjo. Da bi bilo še huje, so se tedaj efeški Cerkvi pridružili še lažni učitelji. To je predstavljalo grožnjo, da bo uničena celovitost sporočila evangelija.

Pavel je odkrito govoril, ko je rekel: »Dnevi so hudi.« Veste, sprašujem se, kaj bi rekel o današnjem svetu. Mislim, da bi našel veliko podobnosti v njegovem in našem času. Hudi dnevi nas včasih potisnejo v obup in takrat rečemo: »Ne morem narediti nič.« Ampak Pavel nas poziva, da se upremo temu, da bi izgubili upanje. Včasih pozabimo, da lahko hudi dnevi postanejo blagoslov v preobleki. Dnevi velikega greha namreč prinašajo veliko priložnost za evangelij.

Ko se zdi, da svet okoli nas razpada, imamo priložnost pokazati moč Jezusa Kristusa, ki spreminja življenje. Kaj torej moramo narediti, ko se zdi, da gredo stvari samo

še na slabše? Pismo Efežanom 5,17 pravi: »Zato ne bodite nerazumni, ampak spoznajte, kaj je Gospodova volja.« Pavel pravi, da je enostavno potrebno uresničevati Božjo voljo. Jasno je, da je naša nenehna skušnjava, da počnemo to, kar mi želimo.

In ogromno ljudi je to počelo. Šele na koncu svojih življenj pa so tragično spoznali, da so zapravili priložnosti, ki jim jih je dal Bog. Pomembno je, da ugotovimo, kaj je Božja volja za nas vsak dan in to potem naredimo. Kaj pa je Božja volja za nas? Pavel nam delno odgovori v naslednjih vrsticah:

»In ne opijanajte se z vinom, v čemer je razbrzdanost, temveč naj vas napolnjuje Duh: nagovarjajte se s psalmi, hvalnicami in z duhovnimi pesmimi, ko v svojem srcu prepevate in slavite Gospoda.« (Efežanom 5,18-19)

Naj pritegnem vašo pozornost še z 20. vrstico: »V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljujte Bogu Očetu za vse.« (Ef 5,20)

Pogosto se zgodi, da naš pogled na stvari temelji na tem, v kakšni situaciji se nahajamo. Kot primer si lahko samo predstavljamo, kako je bilo v Jeruzalemu, ko je bil Jezus križan. V petek so bili Gospodovi privrženec prežeti z brezupom, ker so vedeli, da je mrtev. Ampak v nedeljo, ko so ugotovili, da je Jezus spet vstal, je iz brezupa nenadoma nastalo upanje.

Kaj si moramo zapomniti kot kristjani? Da živimo na tisti strani, na kateri se vedno vidi, da je grobnica prazna. To bi moralo spremeniti način, kako gledamo na življenje. Vemo namreč, da je Jezus Kristus premagal grob. Vemo, da njegova moč zadostuje za vsako našo situacijo. Vemo tudi, da bomo, ker on živi, tudi mi živeli večno. Zato imamo razlog za hvaležnost.

Božje obljube so še zmeraj resnične, ne glede na to, kaj se dogaja okoli nas. Bodite torej opogumljeni in poslušajte Pavlov nasvet:

- skrbno pazite, kako živite,
- najbolje izkoristite vsako priložnost,
- z močjo Svetega Duha izpolnjujte Božjo voljo vsak dan,
- v imenu Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljujte Bogu Očetu za vse.

Prevod: Mišo Pavlović



Pripoved za otroke

Jablana

(Mira Grahek)

Na okensko polico sem postavila ptičjo krmilnico in že kmalu so priletele lačne in prezeble ptice.

Ali tudi ti krmiš ptice pozimi? In jih opazuješ, ko priletijo po hrano? Ali veš, katere ptice obiskujejo tvojo krmilnico?

Mene prav vsak dan razveselijo sinice, liščki in vrabci, ki se v hišici prerivajo in glasno ščebetajo drug čez drugega. Taščica, brglez in ščinkavec imajo raje mir, zato pridejo v hišico šele, ko se ostale ptice najedo. Prav vznemirljivo jih je opazovati. Če se oknu preveč približam, pa s semenom v kljunčku hitro odletijo na najbližjo jablano v sadovnjaku.

Ta jablana je nekaj posebnega. Zelo stara je in hoteli smo jo že posekati, potem pa smo se odločili, da jo pustimo rasti, saj nudi dom mnogim živalim. Prav tako prijazna in gostoljubna je kot jablana iz zgodbe, ki jo je napisala Mira Lobe, in bi ti jo rada povedala danes. Poslušaj.

»Spomladi, ko je sadovnjak vzcvetel, so bila drevesa, kot bi se ovila v velik bel oblak. Tudi stara jablana je cvetela. Njene veje so bile že vse skrivenčene, lubje razpokano, a cvetela je v lepi roza barvi.

Skozi sadovnjak je poletel prvi metulj. Vsa drevesa so se začudila: 'Od kod neki je prišel? Za metulje je vendar še prezgodaj?'

Jablana pa je dejala: 'Prišel je od mene. Pri meni je prezimil, skrit v mojem ljubju.'

Drevesa so bila jezna: 'Zakaj si mu to dovolila? Saj vendar veš, da metulj leže jajčeca, iz katerih se razvijejo gosonice, ki žrejo naše liste!'

V sadovnjak sta prileteli dve taščici.

'Iščeva stanovanje. Radi bi si zgradili gnezdo in imeli otroke.'

Vsa drevesa so zaklicala: 'Pri nas že ne! Želimo imeti svoj mir! Mladiči pa ves čas čivkajo, kljuvajo in packajo liste. Da nam ne prideta blizu!'

Taščici nista vedeli kaj naj naredita.

'Pri meni si lahko zgradita gnezdo,' je rekla jablana.

Nato sta v sadovnjak priletela dva liščka.

'Iščeva stanovanje. Rada bi si zgradila gnezdo in imela otroke.'

Vsa drevesa so zaklicala: 'Pri nas že ne! Ni dovolj prostora.'

'Pri meni pa je,' je dejala jablana in ju povabila, da si pri njej zgradita gnezdo za svoje mladičke.

Prileteli sta še sinici in tudi njima je jablana dovolila, da gnezdita na njej.

Druga drevesa so se jezila in zmerjala jablano: 'Saj se ti je zmešalo! Tri ptičje pare boš imela za podnajemnike!'

Jablana se je zasmejala.

'To ni smešno!' so se jezila drevesa.

'Smejim se, ker me žgečka. Nekdo se plazi okoli mojih korenin. In prav pri koreninah sem tako žgečkljiva.'

Iz zemlje je pokukal krt.

'Smem tu spodaj zgraditi stanovanje za svoje otroke?'

'Smeš.'

Zvečer sta prišla v sadovnjak dva polha.

'Iščeva stanovanje, ker bova dobila šest ali sedem otrok. Ima kdo prosto kakšno duplo?'

Vsa drevesa so zaklicala: 'Mi ne!'

'Jaz ga imam,' je dejala jablana.

Morala sta le obljubiti, da ne bosta kradla ptičjih jajc.

Poleti so na drevju zorele slive, hruške in jabolka. V gnezdih pa so ležala pisana jajca. Jablana se je zelo veselila, da se bodo iz njih izlegli mladički. Veselila se je tudi krtovih otrok med svojimi koreninami in sedmih malih polhov v svojem duplu. Vesela je bila pa tudi, kadar je prišel kdo na obisk.

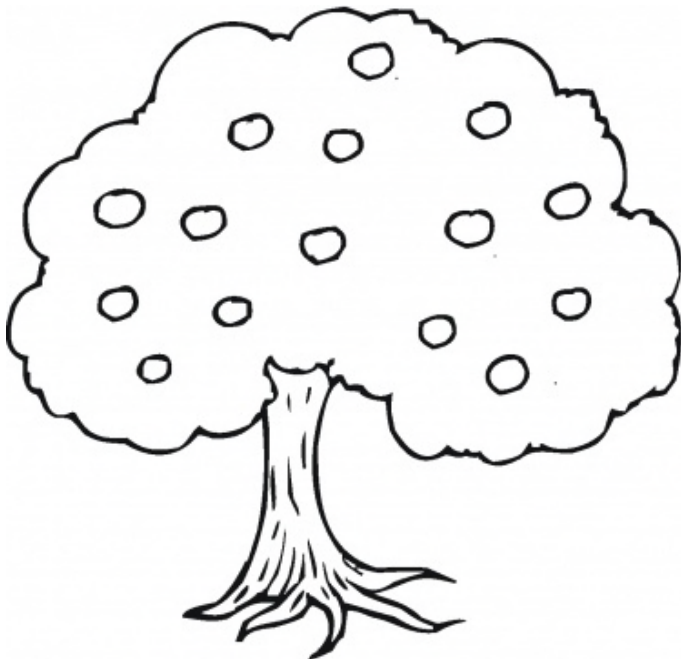
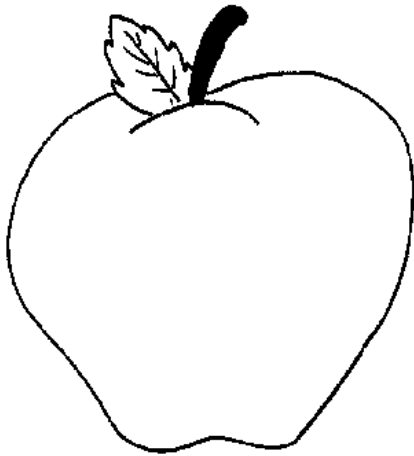
'Pri tebi se vedno kaj dogaja!' je rekel brglez in potrkal s kljunom po ljubju.

'Pri tebi mi je všeč!' je dejala žolna.

'Pri tebi bi rad stanoval!' je rekel zelenec.

V najvišjem duplu jablane sta gnezdila dva škorca, ki sta ves dan veselo žvižgala.

Kmalu so se iz vseh jajc izlegli napol goli ptičji



mladički. Na široko so odpirali kljune in čivkali. Vsa drevesa so se jezila: 'Zdaj pa imamo! Kakšen trušč! Tega ne moremo vzdržati!'

Jablana pa se je veselila mladičev. In ko so dobili perje in se učili letati, se jih je veselila še bolj. Samo kadar so se mladiči prepirali, se ni veselila.

Ko so ptiči zaspali, pa so se zbudile nočne živali. Krtovi malčki, sedem polhov in ježevi mladički so jablano vsako noč zabavali.

Prišla je jesen in sadje na drevju je dozorelo.

'Dobro, da znajo že vsi ptičji mladiči leteti,' je rekla jablana, 'nekateri bodo morali kmalu daleč proč.'

'Mi,' so zažvižgali škorci, 'na jug.'

'Me tudi,' so zažvrgolele taščice, 'v toplejše kraje. Že naslednji teden.'

'Srečno pot!' je rekla jablana.

Noči so postajale hladne. Pisano listje je odpadlo z vej.

'Čas je za zimsko spanje,' je rekla jablana.

Polhi so si pokrili glave s košatimi repi in se zvilili v klobčiče. Ježi so si z odpadlim listjem obložili svoje gnezdo. Krti so se zarili globlje v zemljo.

'Lahko noč!' je rekla jablana.

Začelo je snežiti. Skozi sadovnjak je pihal oster veter. Z vej so visele ledene sveče.

Vsa drevesa so tožila: 'Zebe nas. Osamljena smo. Dolgčas nam je.'

Jablani pa ni bilo dolgčas in tudi osamljena ni bila. Sanjala je o ptičjih gnezdirih in pisanih jajcih. Sanjala je o frfotanju in čivkanju na svojih vejah.

Tudi zeblo je ni. V njenem duplu so se stiskali polhi, ki so se včasih premaknili v spanju. Takrat jo je pobožal topel kožuh in požgečkal košat rep.

In jablana se je sama pri sebi smehljala.«

Ti je jablana iz zgodbe všeč?

Bi se iz njenega ravnanja lahko česa naučil?

Želim ti, da bi se tako kot ta jablana vedno veselil vseh oblik življenja okoli sebe in jih pomagal ohranjati.

Srečno!

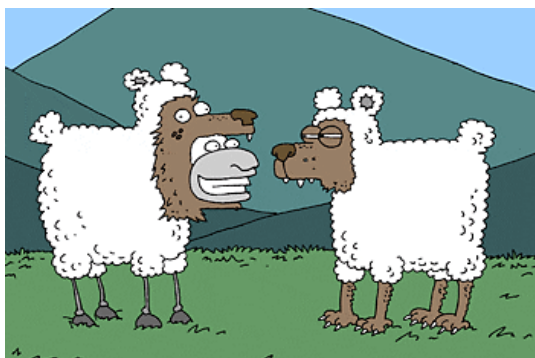
Prيرهeno po zgodbi iz knjige Jablana, avtorice Mire Lobe, založba Abrakadabra Artiče, 2000.



Pol manjša -
dvakrat bolj
pravična.



»Žirafa je zato tukaj, da bomo lahko
dosegli visoke tone!«



Stvari so postale zelo komične, ko je kak volk v
volčjem oblačilu naletel na ovco, preoblečeno
v volčje in povrh še v ovčjem oblačilu.

»Zaslepljeni tepec! Podlež!
Perverznež! Komunist!
Krivoverec! Nemoralni
odpadek in izmeček
zemlje! Bogokletnik!«



»Hej, dajmo pokazati
malo spoštovanja
do nas!«



*Dve vrsti ljudi sta: tisti, ki delajo,
in tisti, ki si pripisujejo zasluge.
Skušajte se uvrstiti v prvo skupino,
tam je manjša konkurenca.
[Indira Gandhi]*

*Novo celino lahko odkrijemo le, če smo se pripravljene za
daljši čas oddaljiti od brega.
[André Gide]*

*Za človekovo osebnost je najbolj usodno napol
dokončano delo.
[David Lloyd George]*

*Mislite, da je denar vir vsega zla?
Ste se kdaj vprašali, kaj je vir denarja?
[Milton Friedman]*

*Vselej, kadar mislite, da kaj zmorete ali da česa ne zmorete
– imate prav.
[Henry Ford]*



Vode počitka



REVILJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Leto 26, številka 12/2010

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Matična številka: 5811309000
Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor:

Peter Golob, dr. Daniel Brkič, Irena Jerman Polenšek,
Mira Grahek, Tabita Jovanović, Tjaša Golobič
Glavni urednik: Peter Golob
Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič
Lektorica: Tabita Jovanović
Oblikovanje, izbor fotografij in slik: Peter Golob

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47, 8001 Novo mesto
Kontakt: 07/334-13-41, 040/469-749
Elektronski naslov: vode.pocitka.urednik@gmail.com

Grafična priprava:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Tisk:

ŠPES & CO.

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljni prispevki za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik *Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.*

ISSN (tiskana izdaja): 1855-2854

ISSN (spletna izdaja): 1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v elektronski obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Novo mesto.

Spletna stran Evangeljske cerkve
"Dobrega pastirja" Novo mesto
<http://www.evangeljska-cerkve-nm.si/>

